

פניני הצדיקים

לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

ללא פרסומות.
ללא חדשות.
ללא פוליטיקה.

מיטב השידורים
מגדולי הרבנים

www.radio2000.co.il | באפליקציה

03-3782000 | האזינו לשידור החי

במיל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

אם ראשונים כמלאכים- האדמו"ר הרב צבי אלימלך שפירא זצ"ל

האדמו"ר רבי צבי אלימלך שפירא זצ"ל: נולד בשנת ה'תקמ"ג (1783) בעיירה יאורניק שבגליציה. הוריו, לאחר שנפטרו עליהם ל"ע מספר ילדים בקטנותם, נכנסו לבעל ה"נעם אלימלך" לקבלת ברכה שהבטיח שייוולד להם בן שיאיר את העולם בתורתו הקדושה ואף ציווה לקרוא לילד בשם "אלימלך" כשמו כסגולה לאריכות ימים. מאחר שלא נהוג אצל האשכנזים לתת את שם הדוד בעודו בחיים, הוסיפו את השם "צבי". כשהתגלה הדבר, הקפיד על ששניו והוסיפו עוד שם אחד על שמו, ואמר **אם היו קוראים אותו אלימלך היה ממש כמו מלאך, דהיינו שהיה גדול כמוהו.**

עוד בצעירותו למד בשקידה והתמדה. כאשר גדל, יצא חוק מאת המלך, שכל משפחה צריכה לתת את אחד מבניה לצבא, והוא נלקח לצבא. בדרך נסיעתם, היו צריכים לעבור ולנסוע על הנהר דרך גשר שהיה על הנהר. והנה באמצע הנסיעה נשבר הגשר, והעגלה שבה נסעו התהפכה, וכל הנוסעים טבעו ורבינו היה היחיד שניצל בדרך נס, ומשם ברח לביתו והחליף את שם משפחתו מלנגזם לשפירא, על מנת שלא ייתפס בשנית לשירות הצבאי. שימש ברבנות בקהילות רוביטש, סטריז'וב, האליטש. בשנת ה'תקפ"ה מונה לכהן כרב בדינוב. לאחר מכן שימש במונקאטש ולאחר כארבע שנים שב לעירו, דינוב. גאון בנגלה ובנסתר. נודע כפועל ישועות. רבים שיחרו לפתחו. חידש סגולות רבות והידועה ביניהן היא **סגולת הזיווג על ידי אמירת מזמור קכ"א בתהילים (שיר למעלות אשא עיני אל ההרים), שאותו יש להגיד 4 פעמים ביום.** נפטר ב-י"ח טבת ה'תר"א (1841). חי כ-58 שנים. ציונו בדינוב שבפולין.

אביו: ר' פסח מלנגזם (צאצא של רבי שמשון מאוסטרופולין). **אמו:** מרת איטה (בת אחותו של ר' אלימלך מליזנסק, בעל "נועם אלימלך"). **אשתו:** חנה מינדל (בתו של ר' שמואל מינדל מציטש). **בניו:** ר' משולם זושא (נפטר בחי' הרב בשנת ה'תק"צ), אדמו"ר דוד (המשיך את מקומו כאדמו"ר בדינוב, מח"ס "צמח דוד"), אדמו"ר אלעזר (רבה של לאנצוט) ור' שמואל. **בנותיו:** ביילא (בעלה הראשון ר' נחמיה ויינברגר ובעלה השני ר' שמעון ישעיה רייך), שרה (נישאה לרבי משה שיינפלד) ורבקה (נשאה לרבי יעקב אורי). **מרבותיו:** ר' אברהם יהושע העשיל מאפטא (ה"אוב ישראל"), ה"חוצה" מלובלין, המגיד מקוזניץ ור' מנחם מנדל מרימנוב. **מספריו:** **בני יששכר**- על לוח שנה, חגים ומועדים **ידרך פיקודיך**- על מצוות התורה **יאגרא דכלה יאגרא דפרקא יאגרא דהלולי יחידושי מהרצ"א**- הלכות חנוכה **ליקוטי מהרצ"א**- תנ"ך ומגילת אסתר **כלי הרואים יאהגות מהרצ"א**- על ה'זוהר' **ידברים נחמדים ירגל ישרה ימעין גנים**- כנגד המשכילים **יסדר הקפות יריח דודאים יוהיה ברכה**- על זרעים ומסכת שבת **יברכה משולשת**- על משניות **ידרך פיקודיך ימעשה השם השלם יפסח בחבורה יחכמת הנפש יטעמי המצוות.**

סיפור הגה"צ מקיוויאשר זצ"ל, דאצל הגה"ק רבי יהושע מדינוב זצ"ל **כי אליהו הנביא זכור לטוב,** רגיל אצלו. ופעם קרה שעברו מספר שבועות, ואליהו לא בא אליו כרגיל, לאחר זמן כשבא, שאלו רבי יהושע: "מדוע כבודו לא בא עד עכשיו?", אמר לו: "משום ששמעת ביזוי לתלמיד חכם ולא מחי'ך", דהיינו שאחד זלזל בכבוד רבינו בעל בני יששכר, בעת שישבו בדיון תורה, ולכן לא בא אליי.

מספרים על הגאון הצדיק מחבר ספר "בני יששכר", שהיה בקי בעל פה בכל התפילות והפיוטים של הימים הנוראים. כשנשאל, מהיכן היה לו את הזמן ללמוד זאת בעל פה, השיבם, שכאשר היה צעיר, היה לומד ללא הפסקה ובקושי ישן בלילות רק הוגה בתורה ומקיים את הפסוק: "והגית בו יומם ולילה" למהדרין. הוריו, בראותם זאת, מנעו ממנו בתוקף ללמוד בלילה בהטעמים, כי הלילה נועד למנוחת הגוף ולכן עליו לישון בכדי להחליף כח למחר. וכיבו את האורות, אך **תפסוהו קורא לאור הלבנה.** דנו ביניהם והבינו, כי לא יוכלו להניא אותו ממעשיו. לא הייתה להם ברירה, **והם נעלו אותו לישון במחסן ללא ספרים,** אולם היה שם מחזור אחד לימים הנוראים, ומרב חשקו ורצונו בתורה, **העדיף לפחות לנצל את הזמן "וללמוד" את תפלות הימים הנוראים. כך חזר וחזר, עד שהיו שגורים על לשונו בעל פה.**

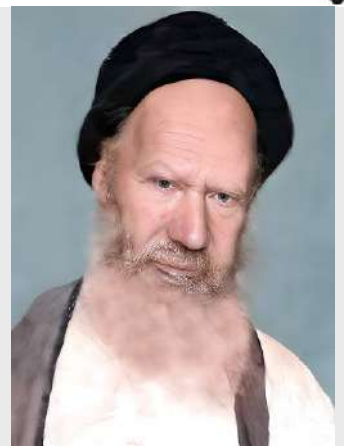
כל כך עזה הייתה אהבתו לתורה, אף לרגע לא זז מאורה. הלך במסירות נפש משיבה לשיבה לחפש איזה ספר, היה שולח מכתבים לחכמים בבקשה שיעתיקו איזה דף גמרא וישלחו אליו, דרש וחקר לראות את הדברים ברורים. וגם מי שכתב איזה נושא וחקר ודרש אותו, ושמע שיש עוד מאן דהוא שכתב או דן בזה, היה רץ ומחפש בצימאון, **שמה יתווסף לו עוד איזה דבר חכמה ותבונה.**

בעת באיזו פילוג בין צדיקים קדושי עליון, הרב היה מזהר לבל יתערב במחלוקת. היה מעשה ואחד הצדיקים הביע תרעומתו לפניו על שלא נעמד לצידו. אמר אז הרה"ק מדינוב: "מצינו בעקידה, שאמר השי"ת לאברהם 'קח נא את בנך יחידך... והעלהו שם לעולה', ואחר כך: 'ויקרא אליו מלאך ה' מן השמים... ויאמר אל תשלח ידך אל הנער וגו', ולמה מתחילה לא אמר לו גם כן על ידי מלאך, אלא מכאן מוכח, שלשחוט אדם אסור אפילו אם שומע ממלאך".

כשהיה חל ערב סוכות ביום ראשון, השתדל שתעשה סוכתו אז על ידי נוכרים, והיה נותן להם שתי מידות יין שרף, והכל כדי שיעשו מלאכה ביום אידם. ובלייל התקדש החג כשנכנס לסוכתו היה נכנס בפיוטו ידים ורגלים, והיה מנשק הרצפה והדפנות, ונכנס בהתלהבות ובמאמרים, והיה ממליץ טוב על ישראל, ואמר: "ריבונו של עולם, ראה איך שהערלים בשביל מידה יין שרף עשו מלאכה ביום אידם, מה שלא יעשו עמך ישראל בעד כל הון דעלמא, ולבסוף עמך ישראל הם במצב שפל כזה".

הרב משה כלפון הכהן זצ"ל: נולד בשנת ה'תרל"ד (1874) באי ג'רבה (הסמוך לחופי תוניסיה) ממשפחת הכהנים 'אבריש' המיוחסת לעזרא הסופר. בימי ילדותו ידעה משפחתו שנות עושר והיתה ידועה בגמילות חסדים ובתמיכתה בחכמי ועניי ג'רבה. בבחרותו הידרדר מצבה הכלכלי של משפחתו. הרב יצא לעזור בפרנסת הבית על ידי הגהה והעתקת ספרים. כשהיה בן שבע עשרה למד שחיטה ושימש כשוחט ובודק; בגלל תנאי העבודה הקשים, תחת כיפת השמיים בימי הקיץ החמים, חלה בקדחת וראייתו נפגעה. עם כל זאת לא רצה להפסיק את עבודתו כדי לפרנס את ביתו. רק לאחר הפצרות רבות חזר לג'רבה והמשיך בלימודיו. כשהיה בן 25 התבקש לשרת בקודש- אך הוא סירב. בגיל 43 התמנה לחבר בית הדין בג'רבה לאחר הפצרות רבות. בביה"ד כיהן 33 שנים, עד פטירתו.

עוד כשהיה בג'רבה רכש חלקת אדמה בארץ ישראל. בערוב ימיו, לאחר שהתרופפה בריאותו החליט לעלות לארץ. בנו שושן יצא לתוניס כדי להסדיר את אישורי העליה, אך בעקבות התערערות מצב בריאותו, העליה בוטלה. נפטר בשבת, י"ח טבת ה'תש"י (1950). חי כ-76 שנים. בשנת ה'תשס"ו (2006) הועלו עצמותיו מתוניס להר המנוחות בירושלים.

סבא (מצד האב): ר' שאול הכהן (ראש אב בית הדין של האי ג'רבה). **אביו:** ר' שלום הכהן (ראש אב בית-הדין טבריה). **אימו:** מרת תראכי. **מרביתיו:** אביו, ר' שלום הכהן. ר' יוסף ברבי. **אשתו:** מרת מסייעה (התחתן בגיל 21. בת אחי אימו הרב אהרון הכהן. נולדו להם שני בנים וארבע בנות). **ילדיו:** ר' אברהם מגוץ הכהן (את ספרו התורני הראשון 'ברכת אברהם' חיבר בגיל 14. נפטר בגיל שלושים ושלוש לאחר מחלה). ר' שושן הכהן (ממשיך דרכו של אביו כרבה הראשי של ג'רבה, ושנודע בספריו 'מעשה שושן', 'פרח שושן', 'ממלכת כהנים' ועוד. כיהן לאחר עלייתו לארץ ישראל - כרב של מושב איתן). מרת אמימה (נפטרה לפני נישואיה). מרת פלילה. מרת חביבה. מרת רחל. **מספריו:** יצאו לאור כ-80 חיבורים על התורה ולמעלה מ-40 ספרים בהלכה. ביניהם שו"ת 'שואל ושאל' (שמונה כרכים). 'ברית כהונה'- מנהגי ותקנות ג'רבה וסביבותיה. 'דרש משה', 'זכות משה' ועוד.

נכדתו סבלה מקושי רב בלידות. הלידה גרמה לה כאב וצער רב. לאחר מכן היתה שוכבת על ערש דוויו. בנוסף לכך, מספר פעמים הפילה את עובריה ב"מ. הדבר היסב לה עוגמת נפש מרובה. בצר לה פנתה אל סבה הגדול, והסיחה בפניו את צרתה. היא ביקשה ממנו, כי יואיל בטובו לכתוב לה קמיע, שישים קץ וסוף לכל צרותיה.

"בתי, מעודי לא התעסקתי בקמיעות", הרב הסביר לה, "אך ברכה- אוכל לברכך, כי אני כהן". משום מה הנכדה התעקשה והפצירה בו, כי היא חפצה דווקא בקמיע! לאחר מספר פעמים, שהנכדה באה ובכתה וביקשה שיכתוב לה קמיע, נכמרו רחמיו. הרב לא היה יכול עוד להשיב פניה ריקם. מה עשה? נטל פיסת נייר פשוט וקולמוס, טבלו בקסת וכתב לה מספר מילים. הרב קיפל את הנייר והושיט לה. "הנה לך קמיע כבקשתך", אמר.

הנכדה נטלה את הנייר בהתרגשות רבה. היא עטפה אותו והניחה אותו עליה. מאז, לא סבלה יותר. הלידות שלה עברו בנקל! עד מהרה התפשט ברחבי העיר ג'רבה שמעו של הקמיע המופלא. כל אישה, שנתקלה בקושי בלידה, נשאה את הקמיע עליה. בטרם תחיל וילדה, ויהי לנס. לא רק בענייני לידה הקמיע חולל ישועות. אלא גם בריפוי מחלות שונות הקמיע הפליא לעשות עד שהתפרסם לקמיע מומחה.

הקמיע הזה עבר במשך שנים מחולה אחד למשנהו. ומפאת בגלל הביקוש הרב, הקמיע ניתן לכל אחד לזמן מוגבל של שבוע ימים בלבד. לימים, פתחו את הקמיע לראות מה רשום בו. סקרנות אחזה בכולם לגלות מהו הצופן הסודי, שחולל ישועות. לתדהמתם, בקמיע היו רשומים הפסוקים של ברכת הכהנים... "ברוך ה' וישמרך. יאר ה' פניו אליך ויחונך. יאר ה' פניו אליך וישם לך שלום". ללא שמות, ללא ציורים וללא השבעת מלאכים...

עשרות שנים חלפו מאז. הצדיק רבי שמואל עידאן זצ"ל עסק בהוצאה השלישית של הספר 'ברית כהונה' של רבינו הגאון כלפון משה הכהן זצ"ל. במשך מספר חודשים התעכבה ההדפסה בגלל שלא היה בידו את מלוא הסכום הנדרש להוצאתו. מאן דהוא הציע לו לגשת לאדם מסוים בחיפה. "הוא בוודאי יעזור לך", אמר.

רבי שמואל נסע לחיפה ונפגש עם אותו אדם. הם שוחחו על דא ועל הא. לאחר מכן דיברו על תרומה להוצאת הספר. כששמע אותו אדם את בקשתו של הרב, נתן מיד מאה לירות כתרומה ומאה לירות כהלואה (שהפכה בסיכומו של עניין גם כן לתרומה עבור הדפסת הספר). רבי שמואל הביע את התפעלותו. הוא התעניין בעדינות, מדוע אותו אדם נותן הוא סכום רב ללא היסוס.

סיפר לו התורם, כי בעבר חלה במחלת הנפילה ב"מ. הוא שמע על הקמיע הנזכר ונפלאותיו. לאחר מאמצים רבים עלה בידו להשיגו. והנה מרגע שנשא את הקמיע על גופו, התחיל לחוש בטוב! האיש רצה להשאיר את הקמיע אצלו למשך תקופה. כאשר קיבל את הקמיע, הובהר לו, כי הוא ניתן לשבוע ימים בלבד. משחלף השבוע, הוא דחה את השבת הקמיע מיום ליום. הוא אמר: "מה אעשה ובקמיע זה תלויה בריאותי"... ברוך ה' מאז נסוגה מחלתו והתרפא כליל.

"כעת", סיים הנדיב, "בודאי אינך תמה מדוע נחלצתי ללא היסוס להרים תרומתי לספר, שחיברו אדם כה קדוש שחולל נס, שאני עצמי הייתי מעורב בו". בצוק העיתים. הקמיע היקר אבד לצערנו. חבל על דאבדין ולא משתכחין. (מעובד מתוך 'פניני הפרשה')

המקובל הרב ברוך שפירא זצ"ל - נולד ב-ט"ו שבט ה'תרס"ה (1905) בעיירה מאזיר (כיום בבלארוס). בתור נער למד עם מרן רבי ישראל יעקב קניבסקי זצ"ל (ה'סט"פ'לר' זיע"א). כבר בצעירותו הרבה להתבודד בחווה של דודו, שהייתה בקרבת מקום. שם גם התחיל ללמוד את פנימיות התורה. אחרי מלחמת העולם הראשונה היתה ברוסיה מלחמת אזרחים בין הבולשביקים למתנגדיהם. היהודים היו היעד הראשון לפוגרומים בידי שני הצדדים. רבינו הצטרף לחבורה של יהודים שעסקו בהצלת יהודים אחרים באזורי הקרבות. בשלב מסוים הוא נתפס ועונה קשות. אחרי שכבר החליט למסור את עצמו למות על קידוש ה', ניצל בדרך נס. אחרי מספר שנים עלה לארץ באמצעות סרטיפיקט. הרב למד בישיבת 'מרכז הרב'. בהמשך הרב פנה לעבודה חלוצית. היה שותף בהקמת עין חרוד. לאחר מכן היה שותף להקמת קיבוץ אמירים.

לפרנסתו עבד במצפה רמון כשומר אתר ארכיאולוגי במשך כעשרים וחמש שנה. שם הרבה להתבודד. התפרסם למעטים כאדם ששורה עליו רוח הקודש. היה בקי במקרא, בגמרא, בחסידות, בחכמת הצירוף, בקבלת ספרד, בקבלת אשכנז. נתן לתלמידיו ניתוח מעמיק של שורש נשמתם ויעודם. מכיריו מעידים על מופתים רבים ועצומים. כל חייו היה בתפילה ובדאגה לכלל ישראל ולכל אחד ואחד. בסוף ימיו עבר לגור במעלה אדומים ליד ירושלים. נפטר ב-י"ח טבת ה'תשנ"ו (1996). חי כ-91 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים. הראשל"צ מרן הרב מרדכי אליהו זצ"ל ספד לרבינו ואמר כי הצדיק שנפטר "**מ-ל"ו צדיקים שבדור**".

אביו: ר' משה. **אימו:** מרת תמר. **מרבתי:** המקובל ר' אברהם יצחק הכהן קוק (הרב הראשי האשכנזי הראשון בארץ ישראל). **תלמיד-חבר:** מרן ר' ישראל יעקב קניבסקי (ה'סט"פ'לר' זיע"א). **מתלמידיו:** ר' אורי חנניה אלנקוה. **מספריו:** **יחקר נבואות אחרית הימים והתאמתן לימינו**.

הרב שמואל מורנו סיפר על הראייה למרחקים של הרב שפירא: "פעמים במהלך השיחה הרב היה מספר על דברים שקורים במקומות אחרים. כשנתיים לפני מלחמת המפרץ הוא התחיל לתאר לי בהרחבה ובמדויק סדר של מערך טילים גדול שנפרס באותה עת במפרץ הפרסי לקראת מלחמה עתידית. פעמים אחרות הוא סיפר על דברים שקרו באותו זמן בכנסת ובממשלה בלי ששמע חדשות. בנוסף לכך, הרב אמר לי בפירוש כמה פעמים, שהיכולת של הנשמה לצאת למעין 'טילים' מחוץ לגבולות הגוף היא די בסיסית. בימי קדם היא הייתה נחלת רבים וטובים בעם ישראל. רק בגלל הגלות העניין נשכח מאתנו. לדעתו היכולת האלו עתידות לחזור אלינו. על עצמו הוא אמר: 'אני מקדים את הדור שלי בשמונים שנה'."

הרב אליהו גבאי שגר בקרית-גת ומלמד בכולל סיפר: "פעם אחת בחול המועד שמעתי שאחד מתלמידי הכולל עולה לירושלים. אמרתי לו שימשיך למעלה אדומים ויקבל ברכה מהרב שפירא. למחרת שאלתי את האברך אם הוא נסע למעלה אדומים. האברך ענה: 'ברוך ה', לא הייתי צריך. כשהגעתי לכותל, הרב שפירא בדיוק היה שם ובירך אותי'. הרב גבאי סירב להאמין. הרי הרב שפירא כבר זקן מופלג ולא יוצא כלל מהבית! האברך שמעולם לא ראה את הרב שפירא, לפני כן תיאר את היהודי הזקן שהיה בכותל, תיאור שתאם את מראהו של הרב שפירא. הרב גבאי עדיין לא האמין. הוא התקשר לרב כדי לוודא את הפרטים. הרב מורנו המשיך לספר: "הרב שפירא ענה לו שהסיפור נכון: 'אמנם אני לא הייתי בכותל, אבל חלקיות שלי הייתה שם'. הרב גבאי כמובן התקשה להאמין ולהבין גם את התשובה הזאת. הוא החליט להתקשר לרב נחמני זצ"ל, שהיה מפורסם יותר כמקובל מוסמך. הוא שאל אותו על הרעיון של 'חלקיות' שנמצאת במקום אחר. הרב נחמני ענה לו כך: 'דע לך, הרב ברוך שפירא ממעלה אדומים הוא היחיד בדור, שיודע את סוד טיסת השרפים והמלאכים של התנא האלוקי רשב"ה הקדוש!'."

אחד האנשים סיפר: "באחת הפעמים שהייתי אצל הרב, הבאתי איתי את אחי הקטן - אליקום תור, שהיה אז ממש ילד קטן. הרב שפירא אמר לי: 'הוא עוד יבנה בנינים גדולים בארץ ישראל!'. חלפו שנים ארוכות. כיום אליקום בונה ובונה ועוד היד נטויה'."

ת"ח גדול מחבר ספרים עמוקים בהלכה ובאגדה ואדם רציונלי באורחות חייו שמע על הרב ברוך שפירא והחליט לבקר אותו ולבקש ברכה בעניין מסוים. הרב בירך אותו ולאחר מכן הוסיף: "כדאי לך לעיין בתורה הכתובה והמסורה". אותו רב לא הכיר את הספר והלך לחפש אותו. כשמצא הוכה בתדהמה. באותם שנים אותו ת"ח השקיע בלימוד מדרשים. הוא חשב שחסר כלי בסיסי - מפתח לפי סדר התנ"ך לכל המקומות שבהם חז"ל מפרשים פסוקים. לכן התחיל לעשות זאת בעצמו (הוא עשה זאת כדרכו בשקט ולא סיפר לאיש). בעקבות הערת הרב ברוך שפירא הוא גילה שכבר נכתב ספר כזה ובהיקף גדול יותר. נחסכה לו עבודה רבה ועוגמת נפש עצומה.

הרב שמואל מורנו סיפר: "באחד הביקורים הקבועים שלי אצל הרב שפירא, הוא ביקש שאכתוב את דבריו. לאחר שסיימתי לכתוב שבעה עמודים, הרב ביקש שאעביר את המכתב ליעדו. למחרת נסעתי למרן הרב מרדכי אליהו, שקיבל את המכתב וקרא אותו בפנים חתומות. הוא ענה לי במשפט קצר: 'תחזור לרב שפירא ותאמר לו: קיבלתי מסירת המודעה, ראש חודש אב'."

המשך הסיפור התרחש כעבור חצי שנה, כאשר ב-ח"י טבת ה'תשנ"ה הרב שפירא התבקש לישיבה של מעלה. כשם שהיה נסתר בחייו, כך גם בפטירתו. בהלווייתו השתתפו כארבעים איש בלבד. אחרי שכבר התחילה ההלוויה, מרן הרב מרדכי אליהו הופיע לפתע עם עוזריו, הרב זעפרני והרב מוצפי. את דברי ההספד שלו פתח כך: "הרב שמוטל לפנינו - קדוש קדוש! הוא מ-ל"ו הצדיקים הנסתרים של הדור". מרן הרב מרדכי אליהו המשיך להספיד את הרב שפירא בדיוק כפי שהכירו אותו תלמידיו, למרות שבאופן פיזי הם מעולם לא נפגשו. בדברי ההספד מרן הרב מרדכי אליהו הזכיר את המכתב שהעברתי לו. בניגוד לדרכו בקודש שלא לדבר ברבים בעניינים בנסתר, אמר הרב כך: 'קראתי ושניתי ושילשתי, והדברים היו נסתרים מעיניי, מלבד עניין מסוים שסבור הייתי שהבנתי. שלחתי שליח למעלה אדומים כדי לצאת מן הספק. התברר שאכן לכך התכוון הרב. כך התגלה לי סוד שהוא בחינת שם המפורש שנאמר לכהן גדול ביום הכיפורים בחשאי'."

הצדיק הרב שמעון בעדני זצ"ל- נולד ב-ח' טבת ה'תרפ"ח (1928) בשכונת נחילאל בחדרה. כשהיה בגיל בר-מצווה למד בישיבת נובהרדוק בחדרה. בהמשך עבר לישיבת בית יוסף-נובהרדוק בירושלים והיה לאחד התלמידים הבולטים. לאחר שרבו מן הרב שך עבר לישיבת פוניבז', רבינו עבר ללמוד לישיבת פורת יוסף. כבר באותה תקופה הוא נחשב ל'עילוי של הישיבה' ונודע בהתמדתו ובגאונותו העצומה. בשנת ה'תשי"ג (1953) בקטמון נבנתה פנימייה לבחורי פורת יוסף שהתגוררו מחוץ לירושלים ורבינו מונה לאחראי על הפנימייה. לאחר נישואיו, בגיל 31 שימש כר"מ בשיעור ג' וכאחד מראשי ישיבת פורת יוסף (לצד הצדיקים ר' ציון כהן והרב שלום כהן). בתקופה זו הפנימייה בקטמון הפכה לישיבה בפני עצמה, והוא מסר בה את השיעורים. לאחר תקופה הרב משה פרדו טען כי בירושלים יש הרבה רבנים אבל בבני-ברק אין. רבינו עבר לבני ברק. שם הקים את כולל 'תורה וחיים' יחד עם הרב פרדו. למד בכולל מדי יום והתפלל בבית מדרש זה את תפילותיו בימות החול ומסר בו שיחת מוסר שבועית. עודד אישי ציבור, מחנכים ופעילים להקים מוסדות חינוך לבני התורה הספרדים. בשנת ה'תשל"ג (1973) מונה לראש 'מועצת חכמי התורה של בני ברק', לצד הרב מאיר מאזוז, הרב שלמה מחפוד, הרב מסעוד בן שמעון והרב מכלוף פחימא. עמד בנשיאות מספר מוסדות חינוך ולימוד, בהם: ישיבת מאור יצחק בחשמונאים, בה מסר שיחת מוסר מדי שבוע ו'כתר תורה' במקסיקו, שם הקים את הקהילה החרדית.

עם הקמת מפלגת ש"ס בשנת ה'תשד"מ (1984), נבחר כחבר מועצת חכמי התורה. שימש כחבר בוועדת הכשרות של בד"צ בית יוסף. עם פטירת הרב שלום כהן הרב שימש כנשיא מועצת חכמי התורה. ענוותן. דירתו בבני-ברק היתה קטנה עם ריהוט ישן מאוד. יקר מאוד את השבת. מידי ערב חג חילק לאלמנות סכומים משמעותיים שהועברו מחשבונו האישי. חילק ליתומים תפילין והשתדל לעזור ככל יכולתו לכל הפניות שהגיעו אליו. נסיונות לא קלים היו מנת חלקו, השתתף בהלוויה של ארבעה מנכדיו. הרב הספיד בצער ואמר שזה כל כך כואב אך אין לו שאלות כלפי הבורא והודה המשיח יגיע תהיה לו אפשרות להתגורר סמוך לבית-המקדש. ששקדנותו היתה מעל ומעבר ליכולת האנושית. נפטר ב-י"ח טבת ה'תשפ"ג (2023). כמאה אלף איש השתתפו בהלווייתו. חי כ-95 שנים. ציונו בבני-ברק.

אביו: ר' דוד (עלו מתימן לארץ לאחר מלחמת העולם הראשונה. נפטר להם 6 ילדים מתוך 10). **אימו:** מרת חביבה **אשתו:** מרת שולמית (אחיינית הרב שלום לופס). **מרבתי:** הגאונים ר' אלחנן הלפרין, מרן ר' עזרא עטייה, מרן ר' אלעזר מנחם שך, ר' הרב אלחנן פרלמוטר (ראש ישיבת נובהרדוק בחדרה). **מתלמידיו:** בנו הגאון ר' דוד (ראש כולל טהרות בעיר העתיקה), ר' משה מאיה, ר' יוסף זליכה, ר' ישראל דחבש, ר' חיים הררי. **בניו:** ר' דוד, ר' משה (משמש כראש חבורה בכולל של הרב מדינה) ור' חיים (מנהל מוסדות תורה וחיים). **בנותיו:** הרבנית יפת, הרבנית בן יוסף, הרבנית קרואני והרבנית בנאי.

הרה"ג ר' ישראל דחבש סיפר (הובא בלקראת שבת על ידי ר' אליעזר לייזר רוט): מעשה שהיה לפני שנים, כשראש הכולל של האברכים הצעירים, הרה"ג רבי מנשה סולימני יום אחד קיבל שבץ מוחי. הוא התמוטט בביתו ואיבד את ההכרה. הזעיקו את כוחות ההצלה והם הבהילו אותו לבית החולים 'שיבא' בתל השומר, שם התברר שמדובר בשבץ חריף במיוחד. הרב סולימני נותר מחוסר הכרה במשך ימים שהלכו והתארכו.

כך חלפו מספר שבועות שבהם הרב הפך לצמח. בבית הרב היו 13 ילדים. החלטנו לעזור לאישתו ולילדיו. כתבנו מכתב ובו ביקשנו שייסעו למשפחה. רצינו להחתיים את הרב בעדני. הרב קרה את המכתב ואמר שהוא לא חותם על זה. הרב הסביר כי בקרוב הרב מנשה יתהלך כאחד האדם. אמרו לרב שהרופאים אמרו שגם אם יתרשח הנס, הרב מנשה ישאר משותק בחצי גוף. אבל הרב לא שמע לנו.

עברו מספר ימים. אשתו של הרב מנשה סולימני ביקשה שנערוך ביקור ליד מיטת בעלה. ביקשנו מהרב בעדני והוא הסכים. כשהגענו לשם הוא ביקש להישאר לבד עם החולה. יצאנו ולאחר כחמש דקות אמר שהוא חוזר לכולל. שאלנו: "מה הרב עשה?" והוא השיב: "אמרתי תהלים". **עוד באותו הערב הרב מנשה התעורר.**

הבעיה היתה שהוא לא זיהה אף אדם ולא הזיז את גופו. כך עברו מספר שבועות. אשתו של הרב מנשה ביקשה שהרב יגיע לבקר את בעלה פעם נוספת. הרב הסכים. שוב הורה הרב שהנוכחים יצאו והוא היה שם כחמש דקות. כשנשאל מה עשה השיב כפי שאמר בפעם הראשונה: "אמרתי תהלים". **למחרת אשתו התקשרה ואמרה שבעלה ביקש בפעם הראשונה לאכול.**

הרב מנשה ב"ה נכנס למגמה של שיפור, אט אט החל להניע את האיברים, העבירו אותו לאשפוז בשיקום, אחרי תקופה הוא הוחזר הביתה והיה הולך יום יום לטיפולים פיזיותרפיים... עברו מספר שבועות נוספים, ואשתו מתקשרת שוב: **"אני שולחת את בעלי לכולל עם מונית, הוא צריך שיבואו לעזור לו ללכת אל הכולל".**

אי אפשר לתאר את ההתרגשות העצומה שחווינו, כשראינו אותו יורד מהמונית ופוסע בצעדים איטיים, עדיין לא מתהלך כאחד האדם, אבל כבר מתהלך בינינו. **אחרי תקופה נוספת הוא השתקם באופן מוחלט, והלך בינינו כאחד האדם, לאורך ימים ושנים, בדיוק כמו שצפה הרב בעדני זצ"ל ברוח קודשו...**

האדמו"ר רבי אלימלך וייסבלום מרודניק זצ"ל - נולד בשנת ה'תקע"ז (1817) בגליציה המערבית. לאחר פטירת האדמו"ר מרופשיץ התמנה כרב בעיר רודניק. לאחר מכאן התיישב בעיר לנצחוט שם זכה לתואר "פועל ישועות" לאחר שרבים מיהודי העיר שהיו חשוכי ילדים נושעו ממנו בעזרת סגולותיו. העיד עליו ר' דוד מדינוב **שלצדיק היה גילוי אליהו הנביא בכל עת שרצה**. רבינו נדד ברחבי גליציה ואונגארן לקרב נשמות ישראל לאביהם שבשמים ורבים השיב מעוון. בנסיעותיו היה לוקח מהגבירים כסף עבור עניי ישראל ונשברי לב. **מחמת ענוותנותו משך ידו מלנהל עדה והיה מכתת רגליו להסתופף בצלם של צדיקי דורו, אשר כולם כאחד כבדוהו והעריצוהו**. מידת אהבת ישראל בערה בקרבו. **בעל רוח-הקודש**.

בספר 'החכמה מאין' הובא שסיפר הרה"ק ר' יצחק מסטיטשין זי"ע: מספר ימים לפני פטירתו הגיע הרה"ק ר' אלימלך מרודניק לעיר סאקאלוב ושאל מתי חל היארציט של הרה"ק ר' יענק'לע ממעליץ זי"ע בנו של הרה"ק ר' נפתלי צבי מראפשיץ זי"ע ואמרו לו שהוא ב-י"ט טבת, שהה שם כמה ימים, ופתאום בא השמש בצהרים, ונשמתי עלתה בסערה השמימה ב-י"ט טבת ה'תר"ט (1849). חי כ-62 שנים. ציונו בסוקולוב שבגליציה. בנו, ר' אלעזר המשיך דרכו כאדמו"ר.

אביו: ר' מנחם יששכר מנדל בער וייסבלום (רב בעיר פשעווארסק). **אמו:** מרת פינקל. **אשתו:** בת ר' יצחק מרודניק. **בנו:** האדמו"ר ר' אלעזר (התמנה לכהן כממלא מקום אביו באדמו"רות). **מרביתיו:** ר' מנחם מנדל מרימנוב, ר' יעקב יצחק הורוביץ (ה'חזזה מלובלין), ר' נפתלי צבי הורוביץ (מייסד שושלת חסידות רופשיץ). **מספריו:** ידבש השדה.

רבינו היה נערץ ונקדש בעיני המון בית ישראל, בהצטיינותו במידת "אהבת ישראל" שבערה בקרבו להפליא. ידועים ומפורסמים היו מעשיו שטיפל במו ידיו הקדושות עם עניים ומוכי שחין, ועד כדי כך הגיעו מידותיו, **שמץ במו פיו המוגלה שנצטבר במכת השחין על גופו של בר ישראל**.

כשהיה לפניו חולה שנצטן והיה רותח מחום גבוה והוצרכו לחממו עד שיזיע, ולא היה מי שירצה לטפל בו החליט הוא לטפל בו בכבודו ובעצמו והכניס את עצמו במיטה אחת עם האישה הלזה וככה חימם את החולה, וכל זה עשה מגודל אהבת ישראל שבערה בו. מצאו אותו פעם לפנות בוקר שקם בעצמו ושם עצים בתוך התנור לחמם את החדר לאורחים שישנו שם כדי שיהא החדר חם כשיקומו בבוקר.

פעם בא לביתו של גביר, והלה עשה סעודה גדולה לכבודו, בסוף הסעודה הביאו קערה של פתיתי בצק, כדרך העולם הוא **שהרבי אוכל מעט והשאר מחלקים לשיריים**, אך רבינו אכל את כל הקערה ושאל: "האם יש עוד?". **וכך אכל ג' קערות של פתיתי בצק!** ובינתיים היה יוצא ונכנס כמה פעמים, והיה מוזר בעיני המסובים כיוון שמעולם לא היה כן דרכו בקודש.

לאחר מכן נתוודע הדבר, שלגביר הייתה משרתת ישראלית וטעתה **ובמקום להניח שמן או שומן בתוך פתיתי הבצק הניחה יין שרף להדלקה וכמעט אין ראוי לאכילה**, ואם יתוודע הדבר תתבייש המשרתת ואולי תסולק ממשרתה, ע"כ אכל את כל הפתיתי בצק שלא יתוודע הדבר, ולכן יצא כמה פעמים לחוץ להקיא וחזר לאכול עד שלא נשאר עוד, וכל זה עשה כדי שלא לבייש ולצער בת ישראל.

מנהג היה לרבינו, שבעת שאכל חמין בשבת קודש בצהרים, היה פונה לחשוכי בנים ואומר להם: "קח לך בן (עצם הבשר בלע"ז ביין = בן), ותיפקד במשך שנה זו בבן זכר", **ומי שזכה לקבל ממנו התברך במשך השנה בזש"ק בן זכר**.

פעם ביקש ממנו עשיר אחד שיושיעו בבן זכר, אמר לו רבינו: "לדאבני אפסו מאתי כרגע הזכרים אך בידי להושיעך בבת", **וכשנתרצה הגביר לבת התברך בבת יחידה שהתגוררה ברבות הימים בעיר ראזאוועל**. ('זכרון אשר' אות יג)

הרה"ח ר' שלמה זלמן לעהרער ז"ל ראה"ק דק"ק מחזיקי הדת אנטווערפן בספרו 'ספר צאנז' מספר: בשעת מלחמת העולם השנייה כשברחנו מהרשעים הגרמנים ימ"ש הגענו לעיר סאקאלוב, ושם סיפרו יהודי סאקאלוב שבבית החיים שבעיר נמצא הקבר של הצדיק הגדול רבי אלימלך מרודניק זי"ע, והלכנו להתפלל שם. יהודי סאקאלוב סיפרו: אשר בזמן מלחמת העולם הראשונה בשנות תרע"ד – תרע"ח באו הגויים הרשעים מהכפרים סביב העיר סאקאלוב וכלי משחיתם בידם, כקדומות סכנים ומקלות לעשות פאגראם, לשדוד ולגזול את נכסי היהודים בסאקאלוב, אבל בהגיעם לגבול העיר הפכו פניהם וברחו, ולא הספיקו לעשות שום רע ליהודי העיר.

לאחר תקופה שאלו היהודים את הגויים מדוע ברחו ולא עשו כלום ליהודים, ענו הגויים ואמרו: "כאשר באנו לקצה העיר לגזול ולשדוד, עמד שם יהודי זקן אחד עם זקן ארוך ומקל גדול בידו והכה על קדקדם של הגויים אשר רצו לעבר את גבול עיר סאקאלוב", ותיארו את צורתו של הזקן, והבינו יהודי העיר שזה היה הצדיק רבי אלימלך מרודניק זי"ע א שהציל את העיר משוד הגויים אחר שזמן רב שכבר התבקש רבינו לעולם האמת.

הגאון הצדיק חכם משה יחזקאל זצ"ל: נולד בעיר בגדד בשנת ה'תרע"ד (1913). בהיותו בגיל שש הוצרך לעבור ניתוח בצווארו. בזמן ששהה בביה"ח למד את כל ספר התהילים בעל-פה וכן חלק מספר דניאל. משחר נעוריו. אהבתו לתורה הייתה עזה והיה הולך משיעור לשיעור ללמוד עם חכמי בגדד וזקניה למרות היותו רך בשנים ולא שם ליבו לחבריו שהיו מלעיגים עליו. בגיל מאוחר יותר נפלה עליו עול פרנסת הבית ולשם כך היה חלבן. אך עם זאת לא עזב את תלמודו ולמד בביהמ"ד 'בית זילכה' מהשעה 09:00 עד 13:00 בצהריים. לאחר מכן טיפל בפרות וחזר לביהמ"ד 'אליהו ראובן' מ-16:00 עד לאחר תיקון חצות. ישן כשלוש שעות בלילה.

בגיל 32 עלה לארץ ובהיותו ענוותן הסתיר את גדלותו בתורה ועבד כפועל בניין לצורך מחייתו. בתחילה התגורר במעברת זרנוגה ולאחר מכן עבר לת"א, שם פתח את ישיבת 'חכם יוסף חיים' בשכונת התקווה ועמד בראשה. הרביץ לכל דורש ואף פתח כולל אברכים. ולמרות זאת עסק ברוב שעות היום והלילה בתורת ה' ומיד כאשר מגיע היה בשעה אחת בצהריים מעבודתו, היה הולך ויושב בבית המדרש עד השעות הקטנות של הלילה. כאשר חלק גדול בחייו יושן הוא כשלוש שעות בלילה! בקי בכל מקצועות התורה. גאון בנגלה ובנסתר. זכה לסיים את ספר הזוהר בימי חייו כשבע פעמים בעיון רב כשכל מאמר היה מרחיב ומפתח כיד ה' הטובה עליו. ת"ח מופלג העוסק בתורה יומם ולילה. ענוותן. הרביץ תורה רבות בשנים. נפטר ב-י"ט טבת ה'תשס"ז (2007). חי כ-93 שנים. ציונו בקריית-שאול בת"א.

אביו: חכם סלמאן. **אמו:** מרת שמחה. **אשתו:** מרת ג'ולייט. **מרבתי:** חכם סלמאן חוג'י עבודי (בגמרא), חכם יוסף רביע (הלכה), חכם יצחק מכמל, חכם נסים כדורי, ר' יצחק דרזי (אביו של ר' שמואל דרזי). חכם מאיר כדורי (שהיה זוכה לגילוי אליהו), ר' שלום הדאיה. **בניו:** ר' יחזקאל יחזקאל (הסופר המפורסם), ר' מקבציאל (מחנך בת"ת בבני ברק), ר' פלטיאל (ממשיך את ניהול הישיבה), ר' שלמה שליט"א (מחנך בת"ת בירושלים). שלתיאל ז"ל, גמליאל ז"ל, יוסף חיים ז"ל. **בתו:** מרת אביגיל (נישאה לר' שלמה הכהן שליט"א - ראש מוסדות בית-דוד ושלמה). **מספריו:** **ספר המדרגה- הנהגות על רבינו.**

התמדתו בתורה הייתה מופלאה. מכריו ותלמידיו העידו, כי אף פעם לא ראו את רבינו מתבטל מתלמודו. והיה יושב ועוסק בתורה במשך כ-18 שעות ביממה בדבקות נפלאה! עד כדי כך שבאו פעם אחת עורכי סקר על סדר היום בחי" זקנים, וביררו אצל בני המשפחה מה סדר יום אביהם, ולא האמינו, כי יהודי בגיל כה מבוגר לומד 18 שעות ביממה, וישן שעות ספורות בלבד. הללו שלחו שליח שישה במשך יממה לראות אם אכן יש פלא כזה, ואכן ראו בדיוק כך והתגדל כבוד ה' יתברך באותה שעה.

במסדרונות בית החולים תל השומר נשמעו באחר הימים צעקות ואנחות מאחד מחדרי המיון, כל צוות הרופאים האחים והאחיות מיהרו למקום. סיפר אחד הנוכחים שבמקרה שהה שם: "הלכתי גם אני לראות מה קרה, אני רואה את חכם משה יחזקאל מתאנח מכאב וזועק: 'מה עם הספר? מה עם הספר?' כששאלוהו הרופאים איזה ספר, מה קרה, אולי ח"ו מרוב ייסורים התבלבל, אך רבינו חזר על דבריו בקול אנחה וצער: 'מה יהיה עם הספר? זה מספר ימים שאיני יכול לפתוח ספר ללמוד תורת ה' מרוב ייסורים.' (היה זה לאחר שעבר ניתוח לב ומכך שלא יכל לפתוח ספר היה לו צער גדול יותר מאשר כל הייסורים!).

פעם קנה מכונת תקתוק חדשה לישיבתו, והנה בבוקר הבחין כי אותה מכונה נגנבה, צער רב נגרם לו מכך. באותו יום המשיך בתלמודו כרגיל. והנה באותו לילה בא אליו מרן "בן איש חי" בחלום ושאלו: "מדוע הנך בצער? מחר, המכונה תחזור לישיבה!". והנה בבוקר בא רבינו לתלמידים בשמחה ואמר: "היום המכונה תחזור!". חשבו כי מתוך צער מדבר, אך הוא בשל.

לא עברו מספר שעות, הגיע לפתע אדם והחזיר את המכונה חדשה עם הקופסא. שאלוהו: "מה ראית להחזיר הגניבה?". ענה האיש: "באמצע הלילה הגיע אלי רב אחד וזעק: 'קום מהר והחזר גניבתך!' לא התייחסתי, אך שוב בא אלי ואמר: 'אם לא תחזיר הגניבה תישן ולא תקום!'". הללו הראו לו תמונת הבן איש חי, ומיד נזעק ואמר: "זה הרב שהזהירני הלילה".

ברכותיו של הרב היו עושות רושם עצום בשמים והיו נענות. מסופר על יהודי מסוים שכתשע שנים לא היו לו ילדים ונכנס לרבנו. באותו רגע ישב הרב במשרד הישיבה, מיד נכנס הלה וסגר הדלת. ואמר: "איני יוצא מכאן עד שתבטיח לי בן זכר", רבי משה נסה להתחמק, אולם משלא נתן לו הלה מנוח, השיבו רבנו: "זוגתך לשנה הבאה בעז"ה תפקד!".

משראה הלה כי עת רצון כעת ביקש שוב: "רבינו! תבטיח לי כי כל שנה אזכה לבן זכר" והבטיחו רבנו. והנה פלא, לשנה הבאה בדיוק באותו תאריך נפקד בבן זכר, וכך באותו תאריך בדיוק נפקד שנה אחר שנה בבן זכר! ויהי לפלא עצום.

בזמן שהותו בבית החולים הוצרך לקבל זריקות ע"י הרופאים, לאחר מכן היה נוהג תמיד לומר "תודה רבה", באומרו: על זה אמר שלמה המלך "נאמנים פצעי אוהב". "אומנם אתם פוצעים אותי, אך זה מאהבה". עוד היה נוהג, שכאשר היה גומר להתפלל מהסידור המזדמן לו בבית-הכנסת היה פותח בדף הכריכה ועושה השכבה לנפטרים אשר הסידור נתרם לעילוי נשמתם, באומרו **שזו הכרת הטוב להם.**

אחת מבני משפחת רבינו שהייתה לובשת פאה וכובע, ולא זכתה להיפקד בזרע של קיימא. לאחר מספר שנים באה אל רבינו ואמרה, כי היא מקבלת על עצמה להוריד את הפאה וללבוש כיסוי ראש כדת וכדין, אמר לה רבנו: "אם כך, בעזרת ה' יתברך תזכי להיפקד בבנים זכרים". לא חלף זמן רב וזכתה להיפקד בזרע קודש בר-קיימא.

הצדיק הקדוש המקובל האלוף רבי יעקב אביחצירא זצ"ל: נולד בשנת ה'תקס"ה (1805) בתאפילת שבמרוקו. מקובל, חסיד, מלומד בניסים. מנהיג, מורה ומחנך, גאון מופלג, ענוותן, אציל רוח, איש רב חסד, בעל רוח-הקודש. בצעירותו למד אצל אביו, רבי מסעוד, את כל התנ"ך עם טעמי המקרא ולאחר מכן כל המשנה וכל התלמוד.

מנהיג הקהילה בתאפילת. שימש כרבה ומנהיגה במשך עשרות שנים. רצה בכל מאודו לעלות לארץ אך בגלל התנגדות של בני הקהילה נמנע ממנו. ניסה לעלות לארץ שש פעמים! אולם לא זכה בכך. בשנת ה'תר"מ (1879), כשניסה לעלות בפעם השישית הצליח לשכנע את הקהילה שלא ימנעו ממנו. בדרכו לא"י עבר דרך דמנהור ושם נפטר.

מלומד בניסים. בעל רוח-הקודש. היה לו את גילוי אליהו הנביא. אהב להתבודד ולהתייחד בלימודו שרובו ככולו היה בקבלה. התעניין גם בצרכי עדתו ודאג לעניים. הרבה בנתינת צדקה וביתו היה פתוח להכנסת אורחים. היה יוצא לאסוף כסף ולאחר מכן מחלקו לנזקקים. ממרחקים באו לקבל את ברכתו. נערץ היה על ידי ההמון המוסלמי ו'השיך הגדול' המוסלמי אשר היה ממעריציו הגדולים ועמד איתן לימינו ולימין קהל היהודים. נפטר ב-כ' בטבת ה'תר"מ (1880). חי כ-75 שנים. ציונו במנהור.

אביו: ר' מסעוד. **מרבתי:** אביו, ר' מסעוד. **בניו:** ר' מסעוד, ר' אהרון, ר' אברהם ור' יצחק. **בנותיו:** מרת פריחה (נישאה לר' תורג'מן) ומרת אסתר (נישאה לר' מכלוף אדהאן). **מספריו:** חיבור על "עץ חיים" נשרף מיד שסיים את כתיבתו, משום שהדור לא היה זכאי לפירוש זה. **ידורש טוב ישערי ארוכה פיתוחי חותם ישו"ת יורו משפט יעקב יבגדי השרד מחשוף הלבן מעגלי צדק יגנזי המלך יאלף בינה ייגל יעקב ילבונה זכה ישערי תשובה-** על ענייני תשובה ושבת קודש.

בעת שביקר בעיר גראמא, התארח בביתו של ר' מכלוף הלוי, שכיבד את הצדיק מאוד. בסעודת הצהריים של יום חמישי בשבוע, הפציר בעל-הבית מרבינו כי ישבות אצלו בשבת, והוא ידאג לו לכל מחסורו. אולם רבינו מסיבותיו סירב להזמנה, ואמר כי עליו להגיע לביתו שבתאפילת בטרם תיכנס שבת. לקראת סוף אותה סעודה, נכנס אל החדר גדי אחד מן הצאן של בעל-הבית, ושם את רגליו על השולחן שישב רבינו.

ר' יעקב התבונן בו, ואמר לר' מכלוף: "עתה מוכרח אני לשבות אצלך, ובתנאי שתשחט את הגדי, ותעלהו לשולחני, משום שנשמה גדולה של תלמיד חכם התגלגלה באותה בהמה, ואני צריך לאכול את בשרה בכוונות, למען יזכה לתיקון הראוי. ר' מכלוף הסכים בשמחה, ואף כאשר קרא לשוחט

הראה לו את הסכין. כשהסתיימה סעודת ליל-שבת, וכולם פרשו לשנתם, שמע בעל הבית, שלן באותו חדר של רבנו, כי מישוה מדבר עם הרב, באומרו: **"כשם שזכיתי לבוא למקומי ועל תיקוני, כך יוסף לך הקב"ה גדולה על גדולתך, ותזכה לאריכות ימים ושנים"**. כששאל את רבינו לפשר העניין, גילה לו, שהיה זה אותו ת"ח שהתגלגל בגדי, ובאכילתו אמש, נתקנה נשמתו וחזר למקומו.

באחד הימים, בעודו עוסק בתורתו של האריז"ל, לצורך העמקת הדברים, ביקש רבינו את הספר "ארבע מאות שקל כסף", שחיברו ר' חיים ויטאל זצ"ל. כאשר השמש הביא לפניו את הספר, הסתבר כי עכברים כרסמו כשלושים דפים מהספר. **התיישב רבינו והוסיף מדעתו את הדפים החסרים.** בין הבאים לבית-רבינו, היה איש סוחר, שנהג לנסוע מעיירה לעיירה לצורך פרנסתו. את רוב עושרו והצלחתו, תלה בברכת הצדיק שהעביר עליו בכל פעם שבא לבקרו. מאחר ורצה אותו סוחר ליהנות את רבנו, נהג לחפש בכל מקום ספרים ישנים ועתיקים או כאלו שזה עתה יצאו לאור, אותם היה רוכש במיטב כספו ומביאם לרבינו. פעם, באחת מנסיעותיו מצא רק ספר אחד שהשביע את רצונו, היה זה 'ארבע מאות שקל כסף'. בחזרתו לעיירה, נכנס ראשית לביתו של רבינו לבקשת ברכה. אך נכנס אל חדרו, פנה אליו הרב באומרו: "האם הבאת לי ספר?", והסוחר ענה שכן, אלא שהספר נמצא באכסניה סמוכה. רבינו, שהיה בעל רוח-הקודש, ידע מיד באיזה ספר מדובר, וביקש ממנו: "בבקשה, תביא לי אותו עכשיו". מיד רץ הסוחר לקיים את בקשת רבינו, והגיש את הספר לפניו. **רבינו מיהר להשוות את הכתוב בספר המקורי, ואת מה שהשלים מדעתו, ומצא את כל אותם שלושים הדפים זהים מילה במילה.**

באחד הימים, התארח רבינו בטנג'יר, בביתו של ראש הקהל. כאשר נפוצה השמועה, מיד הגיעו אנשים רבים לבית. בין האנשים הגיע גם רב העיר, רבי מרדכי בן ג'ו. והנה, מבחין הרב, שרבינו לוחש דבר-מה באוזנו של משרתו, והמשרת יוצא חוץ לחדש ושב אחריו לאחר מספר דקות. רגע לאחר מכן, הוצרך רב העיר לצאת מן חדרו של רבנו, והנה הוא מבחין בבעלת-הבית ועיניה זולגות דמעות. לשאלת הרב, מדוע היא בוכה, ענתה האשה, כי זה עתה בא המשרת והודיע לה כי **רבינו מצווה, שלא תכין דבר מאכל, כי לא יאכל ממעשה ידיה.** רב העיירה התפלא, מאחר ואשה זו הייתה כשרה ובעלת יראת שמים. נכנס הוא לרבינו בשאלו, מדוע לא יאכל ממעשה ידיה של בעלת הבית? והנה, רבינו משיב להפתעתו, כי **גלוי לפניו, כי בעלת-הבית, זה עתה חטאה בחטא חמור ועברה עבירה בסתר,** ולכן אינו רוצה ליהנות ממעשה ידיה. כאשר רב העיר מסר את תשובת הרב לאשה, נדהמה בעלת הבית והודתה כי **אכן עברה כעת עברה חמורה. אולם מעשיה היו בסתר, ואין זאת כי אם רוח הקודש דברה מתוך גרונו של רבנו.**

פעם אחת, כששב רבינו מאחד הכפרים הסמוכים למחוז תאפילת, גילה, ששכח את אחד הספרים. היות וכבר היתה שעת לילה, וכדי להגיע לכפר הסמוך היה צורך לעבור ביער עבות, לא היה ניתן לשכור עגלה. על כן קרא לאחד מתלמידיו וביקש ממנו כי יביא את ספרו. על אף הקושי בדבר, התלמיד הסכים. כאשר הגיע ליער, ראה נחש אדיר בממדים, שראשו כפליים מראש אדם. התלמיד סבר כי כאן תהיה קבורתו, והחל לומר 'שמע ישראל'. והנה, מבחין הוא שהנחש בכל פעם שמגיע הוא אליו, זוחל מספר מטרים לפניו וממתין לו. הבין התלמיד כי הנחש הוא שליח. וכך המשיך עד שהגיע למקום ומצא את הספר. גם בחזרתו הנחש זחל לפניו. כאשר הגיע לבית-רבינו, שאל הרב אם שלח שליח טוב שישמור עליו בדרך המסוכנת.

באחד הימים הגיעה למעונו אשה חסודה וצנועה, אשר דרשה את ברכתו של הצדיק פועל הישועות. שלושה ימים ושלוש לילות המתינה ליד השער. היתה זו הרבנית, אשתו של הגאון החסיד ר' אליהו חיים. היא ובעלה נשואים עשר שנים ללא פרי בטן. ראה הצדיק את צערה והכריז: "עתידה את בתי, ללדת לתקופת השנה בן זכר, והוא יהיה קדוש מרחם אמו, ועתיד הוא להאיר את עיני ישראל בגלות האחרונה". ואומנם, באותה שנה נולד להוריו בעיר בגדד הצדיק המקובל ר' יוסף חיים זיע"א.

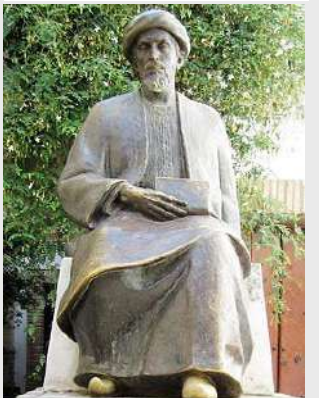
פעם רבי יעקב אבוחצירא הלך למדבר. המלווה לא היה יהודי ונשכר בכדי להראות את הדרך לרבינו. והנה, באמצע הדרך החליט הרב כי הם במקום זה ישתו תה. המלווה אמר: "מה, פה תה? יש פה חיות רעות, יש שוודדים, המקום מסוכן". אמר רבי יעקב אבוחצירא: "אנחנו נעצור פה ונשתה תה!". לא עזרו כל תחנוניו של מלווה והוא נאלץ לשבות שם. עוד הם יושבים, ולפתע נשמעה שאגת אריה. המלווה כמעט התעלף ואמר: "כעת האריה יאכל אותנו". אמר לו הרב: "תירגע, ה' שלח את האריה לשמור עלינו מן המזיקים". ובאמת האריה ישב על ידם עד אור הבוקר. בבוקר אמר ר' יעקב למלווה כי ייתן חתיכת בשר לאריה בשכר שמירתו, ומיד האריה אכל את הבשר ופנה לדרכו.

פעם התארח הרב אצל עשיר. הגישו לפניו דג והרב החל לאכול אותו בלי סכין. התבוננה אשת העשיר ואמרה לבעלה: "על מה הרעשת עולמות עבור הרב. הרי הוא דומה חס-וחלילה לכלב". העשיר היסה את אשתו באומרו שמדובר בצדיק אלוקי וחזר לאורחו. לפתע בעלה שומע קול כלב בבית. מיד ביקש ממשרתיו להוציא את הכלב. המשרתים חיפשו בכל הבית, אולם לא מצאו שום כלב. הבעל החל בעצמו לחפש את הכלב, אולם כאשר נכנס לחדרו, חשכו עיניו: אשתו במקום לדבר היא נובחת ככלב. מיד נזכר באמירתו, נפל לרגלי הרב ובכה. אמר לו הרב: "אם תבטיח שלא תבזה בחיים שלה תלמידי חכמים, היא תתפא". אשתו על אתר הסכימה, ומיד החלה לדבר כרגיל. נפלה האשה לרגלי הרב וביקשה ממנו סליחה וכפרה.

פעם הרב הלך לאסוף כסף עבור הנזקקים, הרב קיבץ סכום גבוה מאוד והחליט לחזור למרוקו. בחזרתו, שכר מלווה גוי שיראה לו את הדרך. בהגיעם לצומת דרכים המליץ המלווה על כיוון מסויים באומרו ששם יחסית הדרך בטוחה יותר ואין שוודדים ופחות חיות רעות, אולם הרב התעקש לבחור את הדרך השניה. עוד הם הולכים, ולפתע מולם קבוצה של כשלושים שוודדים רעולי פנים שידעו כי הרב הלך לאסוף כסף ובכיסו נמצא סכום הראוי להתכבד. מיד המלווה החל לצעוק: "כל הכסף נמצא אצל הרב, אצלי אין מאומה". כל השוודדים סובבו את הרב באמרם: "הבא לנו את הכסף". הרב ענה: "בבקשה, הרהו לפניכם, גשו וקחו". והם ענו: "אנו חייבים להרוג אותך". הרב בשומעו אמר להם: "בבקשה, עשו כל מה שליבכם חפץ".

הם מכוונים את נשקם לעבר הרב על מנת לירות בו, והנה, כולם קפאו על מקומם ללא יכולת להניע שום איבר. המלווה שברח, ראה מרחוק את כל מה שהתרחש, ומיד חזר אל הרב והחל לנשק את גלימתו. בחוזרם למרוקו, ראו הנשים של השוודדים כי הרב חזר לעיר בחיים, אולם בעליהם לא חזרו. הן שאלו את הרב אם הוא פגש בקבוצת שוודדים, אולם הרב לא ענה. בראותם כך, הן פנו למלווה שסיפר להן את כל מה שהתרחש.

מיד הן פנו ליער ומצאו את בעליהן מאובנים. הן ניסו לחפור מתחת לאנשים, אולם ככל שחפרו, כך האיש שקע יותר באדמה. לאחר מספר נסיונות, הן הבינו כי אי אפשר לעשות מאומה ללא הרב. הן פנו לרב וביקשו את עזרתו, אולם הרב אמר שלא הוא אחראי על מה שקרה. לאחר הפצרות רבות אמר להן כי אם יבטיחו השוודדים, שלעולם לא ירעו לאף יהודי, אזי יוכל לעזור להם, ואם לא, אזי הם ישארו כך כל ימי חייהם. קבוצת הנשים חזרה, ובאמת, כל שוודד מיד הסכים (הם יכלו לדבר, אולם לא יכלו להזיז שום איבר בגופם) ומיד יצאו בנקל מן האדמה ויכלו ללכת כאחד האדם. מיד פנו כולם לרבינו והתחננו על נפשם וביקשו סליחה וכפרה.

רבי משה בן מימון זצ"ל, ידוע בכינויו **הרמב"ם**: נולד ב-י"ד ניסן ד'תצ"ח (1138) לאביו מימון שהיה דור שמיני לדיינים בעיר הספרדית קורדובה, במחוז אנדלוסיה שבספרד. ייחוסו מגיע עד רבי יהודה הנשיא עורך המשנה ועד דוד המלך. בהיותו בן 13 נאלצה משפחתו לעזוב את קורדובה ולנדוד מספרד. בעת הנדודים של משפחתו בהיותו בן 17 כתב את 'ספר המאור', פירוש למשנה כולה. בהיותו בן 22, הגיעה משפחתו לפאס במרוקו. כעבור חמש שנים גבר לחץ המוסלמים גם בעיר זו, והמשפחה נאלצה לנדוד והפעם לארץ באנייה דרך הים. עם בואם לארץ, הם נתקלו במציאות כלכלית קשה, וכעבור חודשים אחדים הפליגו לעבר מצרים. שם הפך להיות רופאו האישי של הסולטן. בכל יום, כאשר היה שב לביתו בשעות אחר-צהריים, תור של אנשים רבים המתינו לו. בין האנשים היו גם נוכרים. הרב נכנס לביתו, ואוכל דבר מה ואז היה מתחיל לטפל בחולים הרבים. למרות שהטיפול בהם ארך עד שעות הלילה המאוחרות. לאחר מכן היה לומד ועוסק בתורה וכותב את ספריו.

אחד מגדולי הפוסקים בעם ישראל. זכה לתארים 'משה השני', 'הנשר הגדול' ועליו נאמר "ממשה עד משה לא קם כמשה". **מחשובי הפילוסופים בימי הביניים, תיאולוג, רופאו האישי של הסולטן צלאח א-דין ובנו אלפאצל ומנהיג רוחני**. נפטר ב-כ' בטבת ד'תתקס"ה (1204). חי כ-66 שנים. ציונו בטבריה.

מספריו: ספר המאור - פירוש לשישה סדרי משנה • **מאמר העיבור** • **משנה תורה** - 14 ספרים המסכמים את כל הנושאים הנזכרים בתורה שבכתב ובתורה שבע"פ. • **מורה נבוכים** - עקרונות הפילוסופיה והאמונה היהודית • **שמונה פרקים להרמב"ם** - הקדמה לפירוש המשניות הנכללות במסכת אבות • **שלושה עשר העיקרים** • **ספרי בריאות יקץ החיים**.

אביו, רבי מימון, כבר בצעירותו הייתה נפשו חושקת בתורה. מיום שעמד על דעתו נתן לתורה חילו. כך עברה שנה אחר שנה ועדיין לא נשא אישה. פעם אחת הראו לו בחלום, כי המיועדת לו לבת זוג יושבת בעיר הסמוכה והיא בתו של קצב, ממשפחת קצבים ירודה. בחלומו נצטווה לשאת את הבת לאשה. ר' מימון עשה כפי שנאמר לו בחלום. אשתו ילדה לו את הנער משה, ומתה ל"ע בשעת הלידה.

הנער, לא הצטיין בשום תכונה מיוחדת. לא הייתה לו נטייה ללימודים, וכל מה שלמד - לא נקלט בראשו. קשה הבנה היה וקשה תפיסה. לא הועילו כל המאמצים של אביו להיטיב את תפיסתו הקשה ולשנות את דרכו. לר' מימון, הדין מקורדובה, גרמה התנהגותו של בנו צער ובושה. מרוב רוגז היה מכנה את הנער בשם "בן הקצב", והנער נמלט מן הבית וביקש לעצמו מפלט בבית הכנסת שבעיר אחרת.

בודד ועזוב מכל הסתתר הנער משה באחד הערבים בפינת בית הכנסת ושפך דמעות על גורלו. תוך כדי התייפחותו התעייף ונרדם. והנער הינו ישן, תנח עליו הרוח ועם קומו בבוקר וירגיש בשינוי הפתאומי שחל בקרבו וברצון העז שתקפהו לדעת תורה וחכמה. הוא יצא ללא ידיעת אביו לאליוסונה, לישיבה המפורסמת שרבי יצחק אלפסי (הרי"ף) יסדה, ותלמידו ר' יוסף אבן מיגאש עמד בראשה באותם ימים. במרוצת הזמן, כשהנער עודנו רך בשנים, הוא שב לעיר מולדתו, לקורדובה. הוא לא התוודע לבני עירו, אף לא לאביו. הוא סר ישר לבית הכנסת, ו**ביום השבת עלה על הבימה ופתח פיו בדברי תורה וחכמה, עד שעורר התפעלות מרובה בלב כל שומעיו וביניהם היה גם אביו**.

תפקידיו הרבים והמגוונים שמלא בחייו, מותירים כל מתוודע אליהם פעור פה: הוא היה רופא מלכותי וכללי, משורר, מדינאי, מחבר ספרים, פוסק, מנהיג ופילוסוף. העובדה ששלט בשטחים כה רבים מפתיעה עוד יותר לאור הנסיבות, בהן לא חסרו לו שונאים ומקנאים. הללו ניסו פעמים רבות להתנקש בחייו, וכמעט הצליחו. אך תמיד ברגע האחרון, הודות לחסדי שמים ולחוכמתו הגדולה, ניצל ממוות. עמיתיו, הרופאים המצרים, שרחשו לו שנאה וקנאה, ניסו בכל דרך להבאיש ריחו בפני המלך.

באחת הפעמים הציעו למלך כי תתקיים תחרות ביניהם לבין הרמב"ם: **שני הצדדים יכינו מרקחת סמים אשר יש בכוחה להרוג אדם. ביום מסוים, בשעה שנקבעה מראש, יפגשו בבית המלך, והיה אם אחד מהצדדים יביא עימו גם מרקחת חיים, הרי הוא המנצח בתחרות**. הרמב"ם הסכים, וכשיצא מעל פני המלך הוסיפו הללו וטענו כי על הרמב"ם לשתות ראשון, את אשר יכינו הם.

מזימתם הייתה להורגו במקום. הרב שב לביתו, וסיפר לתלמידיו הנאמנים על המזימה. הם נחרדו, אך הוא אמר שכבר מצא עצה בעזרת הבורא: הוא ביקשם להכין 2 מרקחות, על פי רשימות מפורטות שייתן להם. מרקחת אחת ישתה בטרם צאתו לארמון, ובשובו - יתנו לו את המרקחת השנייה, שתפקידה לבטל לחלוטין את הרעל ולחזק את כוחותיו. עד מהרה נפוצה השמועה ברחוב היהודי על מזימת הצוררים. את בתי הכנסת גדשו מתפללים שנאו תפילה לשלום הרב הנערץ.

ביום המיועד הופיע הרמב"ם בארמון. נוכח זוגות עיניים מתנכלות, ניגש ושתה את כוס הרעל... סחרחרות עזה תקפה אותו. הוא יצא ומיהר לביתו, שם השקוהו תלמידיו המסורים במרקחת השנייה, שהכינו לפי הוראותיו. היא ביטלה כליל את השפעת הרעל, ותוך זמן קצר שב לאיתנו. אז חזר לארמון, וביקש כי יקוים החלק השני בתחרות: כי שונאיו ישתו את הרעל שהכין הוא!!! **הללו ניסו להתחמק בכל דרך, אך המלך אילץ אותם לקיים את חלקם בתחרות. הם שתו את אשר הכין, ובו במקום נפחו את נפשם הטמאה**. כך התייקר כבודו של הרב שוב בעיני המלך.

חכמתו הרבה, אצילותו וידיעותיו הנרחבות בכל תחום, עוררו את חיבת המלך אליו, אולם בד בבד עוררו את חמתם וקנאתם של רופאים אחרים בארמון. הללו לא יכלו לשאת את העובדה שהיהודי עולה עליהם עשרות מונים. באחד הימים, פרץ ויכוח ביניהם לבין הרמב"ם. הם טענו כי ניתן לרפא עיוור מלידה, ולהשיב לו את כוח הראיה, בעוד שהרמב"ם טען כי לא ניתן לרפא אדם שהוא עיוור מלידה, אך ניתן לרפא מי שאיבדו ראייתם עקב פציעה או מחלה. המלך, שהד דבריהם הגיע אליו, פקד עליהם לחפש עיוור מלידה, לרפאו ולהציגו לפניו.

הרופאים ניסו לעשות כן, אך לא הצליחו לעשות כן. לבסוף מצאו עני, שתמורת תשלום הגון שיתף עימם פעולה. הם הביאוהו לארמון, והחלו לטפל בו בחומרים ומשחות שונות. בסוף הטיפול פקח עיניו, והכריז בקריאות שמחה כי בפעם הראשונה בחייו הוא רואה בעיניו. הרמב"ם, שהבין כי מדובר בתרמית, הוציא מכיסו מטפחת אדומה, הציג אותה לפני האיש ושאל: "האם אתה רואה כעת היטב?", "בוודאי!" ענה הלה.

"אם כן, התוכל לומר לי בבקשה מהו צבע המטפחת שבידי?" הוסיף לשאול. **"צבע אדום!"** ענה האיש ללא היסוס. חיך הרמב"ם ופנה למלך: **"אין ספק כי מעשה רמאות נעשה כאן. אם אכן זהו עיוור מלידה, מניין ידע ברגע שנרפא עיניו לציין כי הצבע שראה הינו אדום?"** שוב הוכחה חכמתו לעין כל. המלך גירש את הרופאים ואת המתחזה מחצרו, ושמו של הרמב"ם גדל בעיניו.

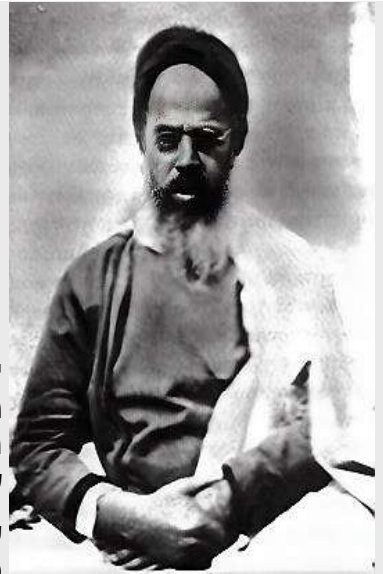
במדינה שכנה למצרים חלה המלך והרופאים לא מצאו לו מזור. רופא הארמון אמר למלך בעצב: "אדוני המלך, אין בכוחי להושיעך". אחד הרופאים הזוטרים בארמון לחש: "למה אין קוראים לכאן לרופא מיימוני?" שאל המלך: "מי הוא זה המיימוני?" ענו לו: "זהו הרופא של מלך מצרים, והוא יכול לרפא כל מחלה". הרמב"ם הוזעק לארמון והמלך הבטיח לו שאם ירפא אותו הוא ימנה אותו לרופא בחצרו ויזכה לתנאים טובים יותר. הרמב"ם אכן ריפא את המלך וזכה למעמד רם.

השרים והיועצים לא יכלו עוד לשאת את קירבתו למלך. הוזזיר הראשי ניגש למלך ואמר לו: "האיש הזה שונא את דתנו, ואיננו יכולים עוד לשאת אותו. אנו מבקשים שתוציא אותו להורג". המלך אמר: "אינני יכול, הוא ריפא אותי ונשבעתי לתת לו מעמד רם בארמוני". הוזזיר לא הרפה: "אל תהרגו אתה. בכניסה לעיר יש בור לשריפת סיד. שלח אותו אל הבור השכם בבוקר והודע לממונה שיזרוק לבור את האדם הראשון שמגיע אליו בבוקר".

המלך שלח להודיע לממונה על המשרפה שיוציא להורג בשריפה את האדם הראשון שיישלח לשם על ידו השכם בבוקר ואף אם יטען כי **חלה טעות- לא ישמע לו**. הוא ביקש מהרמב"ם לשאול בבואו לשם: "האם ביצעת את פקודת המלך?". הרמב"ם קם השכם בבוקר. אך בדרך מזדמנו לו מצוות שונות: הוא נקרא להשלים מניין בבית כנסת, ולאחר מכן הוא התבקש על ידי משפחה ענייה למול את בנם ולהישאר לסעודת המצווה. ורק אחר כך סר למשרפה.

בינתיים, הוזזיר שכל כך שנא את הרמב"ם רצה לראות במו עיניו את גופת הרמב"ם במשרפה. כאשר הגיע למקום, הוא שאל: "האם בוצעה פקודת המלך?" הממונה שנוכח לדעת שהוזזיר הוא הראשון המגיע אליו מיד נטל את הוזזיר והשליך אותו בתנופה לתוך בור המשרפה של הסיד. הרמב"ם שהגיע לבור הסיד אחר שעות שאל בתמימות: "האם ביצעת את פקודת המלך?" הממונה ענה מיד: "בוודאי, והנה גופתו של האיש שזרקתי למשרפה". הרמב"ם נדהם לראות את גופתו השרופה של הוזזיר. הוא מיהר אל המלך, ואז התבררה התמונה כולה וכי הקב"ה הצילו מבאר שחת והתייקר כבודו עד מאוד.

הגאון הרב אברהם מגוץ הכהן זצ"ל: נולד בג'רבה ב-ט"ו מרחשון ה'תרנ"ח (1897). מגיל צעיר היה ידוע בחוכמתו ועומק ידיעותיו בכל חדרי התורה. **בגיל 14 כתב את ספרו 'ברכת אברהם'.** שקידתו בתורה היתה ממש להפליא. ידיו רב לו בכל מקצועות התורה בכל חלקי הפרדס. חוכמתו נודעה ברבים, ומעיירות רבות שלחו לשאול את פיו בדבר ה' זו הלכה. לימד בישיבה המפורסמת בג'רבה שנקראת 'ישיבת רבי יצחק חורי'. במשך שנה וחצי תלמידיו הצליחו לרכוש כמעט את כל דרכי הפסק וההוראה. **התנהג אל תלמידיו כאילו היו ילדיו.** היה מלמד אותם מתוך אהבה, חשק וענווה כאילו היה לומד איתם ולא מלמד אותם. הדריך אברכים בכתיבת שאלות ותשובות. בשנתו האחרונה עורר לב אברכים רבים בג'רבה ללמוד את תורת הפסק. גאון בנגלה ובנסתר.

יראתו וחרדתו לדבר ה' היתה לפלא. ברכותיו ותפילותיו היו מילה במילה ממש כמונה מרגליות. היה מתפלל בישיבת 'רבי יצחק חורי' במקום שהיה לומד. היה נזהר להתפלל מתוך ספר. נזהר לעשות גדרים וסייגים רבים. **מעולם לא הוציא מפיו שום קללה או שבועה.** מיעט בדיבור ולא פתח את פיו אלא לדברים נצרכים.

עיניו תמיד היו מושפלות למטה. חי בדוחק ולא רצה ליהנות כלל משום אדם בשום דרך. **מעולם לא ראו על פניו שום צער ודאגה אלא אדרבה רק שמחה.** כל קדושתו וחסידותו היו בהצנע לכת. היה תמיד נוח לשמיים ונוח לבריות. אימו סיפרה שמעולם לא גרם לה שום צער כלל ועיקר אפילו כשהיה ילד. נפטר אחרי מחלה ב-כ' טבת ה'תרצ"א (1930). חי כ-33 שנים. בהמשך עצמותיו הועלו לארץ ישראל ונקבר בחלקת הרבנים במושב איתן.

אביו: הרב כלפון משה הכהן (מוהרמ"ך, אב"ד והרב הראשי של ג'רבה). **אימו:** מרת מסיעדה. **בנו:** ר' נסים הכהן. **מרבתי:** אביו, הרב כלפון משה. **חברותא:** ר' רחמים חי חויתה הכהן (ביחד למדו את תורת הסוד). **מתלמידיו:** ר' שלמה מאזוז (מח"ס 'כרם שלמה').

מספריו: **ברכת אברהם** - על מסכת ברכות **תורה וחיים** - הלכות ומוסר **יברית אברהם** - כללי הוראה **יחסד לאברהם** - חידושים על התורה ודרושים **ישלחן אברהם** - על כל חלקי שו"ע **בית אברהם** - הלכות תערובות **ישולחן ערוך קצר** - קיצור שולחן ערוך אורח חיים **ישו"ת יושב אברהם** - על ארבעת חלקי שולחן ערוך **ויקרא אברהם** - שארית כתבי ידו.

להלן סיפורים שהובאו בספר 'אורח צדיקים' של ידידיו, ר' דניאל אלול, מתוך הספר 'ויקרא אברהם'. יש בהם מעט מן המעט להבין מגדולתו של רבינו. הצדיק נהג שלא להסתכל בשום דבר ותמיד עיניו למטה.

בחג אחד רבינו הגיע לבית הכנסת שאינו רגיל להתפלל שם. באותו בית כנסת היה מקום מיוחד לנשים. הרב לא ידע כי הוא נמצא בין הנשים. **למרות שהיו שם הרבה נשים לא הכיר בהן כלל מכיוון שתמיד עיניו היו למטה**

בקרע או בספר. הרב חיכה ולא ראה אותם מתכוננים להתחיל בתפילה והתפלא על כך. לכן אמר להן לקום להתעטף בטלית ולהתחיל בתפילה. הנשים מרוב בושה שתקו ולא ענו לרבינו דבר, עד שבא אליו איש אחד ואמר לו: **"במחילה רבינו, כבודו יושב בעזרת נשים"**. רבינו תיכף ומיד קם ונכנס פנימה לעזרת הגברים בבית-הכנסת.

שנפטר מר דוד מאדאר (אחד מנכדי העיר וגבירה), בנו חויתה רצה לעשות איזה מצווה מיוחדת לעילוי נשמת אביו. הוא הלך אל הרה"ג רבי מרדכי אמייס הכהן זצוק"ל (התמנה בסוף ימיו לרב הראשי בתוניסיה) וביקש ממנו למצוא לו איזה תלמיד חכם להיות מחזיק שנה אחת בשביל מור אביו. ר' מרדכי אמר לו: "אני בוחר לך את התלמיד חכם ביותר חשוב בעירנו, הוא רבי אברהם בנו של רבי כלפון", וכן היה אחר שדיבר איתו הסכים.

כשהשנה הסתיימה, רבינו הפסיק להזכיר את שם הנפטר. באותו לילה ממש המנוח דוד מאדאר ז"ל בא לבנו בחלום ואמר לו: "למה לא הבאת לי היום את סעודתי כרגיל?". השכם בבוקר הוא הלך וסיפר את חלומו לר' מרדכי אמייס הכהן. כשהרב שמע זאת אמר: "בוודאי כוונתו היתה על שהפסקת את המחזיק, הצדיק, שלמד לעילוי נשמת מור אביך ועשה לו נחת רוח גדולה". הבן אמר לו: "אם כן, אמור נא לרבי אברהם שימשיך עוד שנה". וכך היה.

באחד הלילות, אחרי שכל אנשי הבית עלו למיטתם לישון, רבינו נשאר עוסק בלימודו. רבינו התקשה באיזה עניין וטרח רבות להבינו ולא עלה בידו. בעודו טורח ומעיין כדי להבין את הדבר, והנה הוא רואה איש אחד ניצב מולו בחדרו. הוא ביאר לו את העניין שהתקשה בו ונעלם. רבינו כשראה זאת, נבהל מאוד ותיכף עלה על מיטתו לישון כשגופו רועד.

אשתו כשראתה כך שאלה אותו: "מה קרה?". אבל רבינו לא רצה לספר לה על כך דבר. היא המשיכה והפצירה בו מאוד שיספר לה על מה ולמה כל החרדה הזאת. בסיכומו של עניין רבינו סיפר לה כל העניין והזהיר אותה מאוד שלא תגלה את זה לשום אדם. ואכן, רק לאחר פטירת רבינו, הרבנית סיפרה זאת.

אם ראשונים כמלאכים- הרב ישראל דב בער מווילדניק זצ"ל

הרה"ק ישראל דב בער מווילדניק זצ"ל: נולד בשנת ה'תקמ"ט (1788) בעיר קאטעלנע. כשהיה בן ארבע התייתם מאביו. אמו נפטרה כשהיה כבן עשר. לפני פטירתה ביקשה מבורא עולם שבנה יגדל ויהיה יהודי ירא שמיים. נודע כבר בצעירותו כ'עילוי מקאטלענע'. כשהיה בן שלוש-עשרה שנים עבר לפרוהביטש. נישואיו הראשונים לא צלחו מכיוון שאשתו היתה רגילה לחיי תפנוקים ולא הסכינה לחיי צער. **בעל רוח-הקודש**. מכל רחבי אוקראינה, רוסיה וליטא נהרו לפתחו: יהודים וגויים, החיים והנפטרים. ופנו אליו מכל סוגי המועקות: עגונות, תחלואים, חשוכי בנים, גניבות, דוחק הפרנסה והפריץ המעיק ונושעו. כל דבריו התקיימו, ללא הגבלות מדרכי הטבע.

מלומד בניסים. כשעברה בהמה ליד חלון ביתו, אמר פעם: "יכולים אנחנו להכיר עליה ולהבחין את כל המעשים שעשה בעל הבהמה מיום לידתו ועד היום!". לרבים מהפונים אליו בעת צרתם, גילה מהו העוון שבגללו באה עליהם אותה צרה. ידע את יום פטירתו. גם כיום רבים פוקדים את ציונו ונושעים. התבטא לפני פטירתו: "אפילו אם לא יוכלו לגשת לקבר, אלא יחזיקו בידית הברזל שמסביב לקבר יזכו להיושע". **נבואתו התקיימה לאחר כמאתיים שנים**, כאשר הקומניסטיים שלטו ואטמו את הכניסה לציון כיוון שראו כי רבים פוקדים את הציון. והללו אף נושעו. נפטר ב-כ"א טבת ה'תר"י (1849) חי כ-61 שנים.

אביו: ר' יוסף. **אמו:** מרת פרל גוטא. **נשותיו:** בתו של ר' משה נגיד (זווג ראשון). בתו של ר' חיים (זיווג שני). **מרבתי:** ר' מרדכי טברסקי מצ'רנוביל. **מספריו:** יספורי נפלאות- יצא לאור לאחר פטירתו ומכיל סיפורי מופתים, מעשים והנהגות.

מסופר על אשה חשוכת בנים ל"ע מליטא שבאה לרבינו וביקשה ממנו להיפקד בזרע של קיימא. כדרכו בנתינת 'סגולות' שהיו נראות מוזרות, הוציא הרבי כמה זרדים מן המטאטא, נתן לאשה ואמר לה: "סעי לביתך, את הזרדים בשלי במים, את המים שתי, ואזי יהיו לך בנים בעזרת הבורא". לקחה האישה את הזרדים ונסעה לביתה שמחה ומרוצה. בבואה לביתה שאל אותה בעלה, מה הייתה תשובת הרבי לבקשתה. והיא השיבה דברים כהווייתם. הראתה לו את הזרדים וסיפרה לו את כל אשר ציווה עליה הרבי לעשות בהם כדי להיושע בבנים. פרץ האיש בצחוק לעג גדול, וברוב כעסו חטף מידה את הזרדים והשליכם החוצה מבעד לחלון.

השכנים ששמעו את סיפורה של האישה ואת קולות המריבה, הם גם היו חשוכי בנים. מה עשו, אספו את הזרדים הזרוקים, בישלו אותם במים כעצת הרבי, והאישה ששתתה את המים אכן נפקדה, ונולדו להם בנים. כשהגיעה השמועה לאוזני הבעל הראשון, הוא התחרט מאוד על שלא ציית לדברי הרבי, והחליט לנסוע בעצמו לוויילדניק ולבקש את ברכת הרבי למען ייושעו בבנים. בבואו לשם נתנכר ועשה עצמו כאדם זר ובלתי ידוע, אבל הרבי ברוח-קודשו אמר לו: "עתה כבר אינני יכול לעזור לך במאומה. נתתי לך בנים, ואתה השלכת אותם החוצה מבעד לחלון. אף אחד אינו אשם בדבר, אלא אתה בעצמך שהרעות את מעשיך!".

מסופר על גביר אחד שהיה למדן גדול, ועבר פעם דרך וויילדניק בדרכו לחתונה באוורוטש, ונתמהמה שם כשלושה שבועות. באחד הימים נתקל בלימודו בהלכה קשה בספר הרמב"ם, והחליט להיכנס אל הרבי ולשאול אותו את הפירוש בדברי הרמב"ם. והנה, מיד, כשדרכה כף רגלו על מפתן החדר, עוד קודם שפצה את פיו לשאול את שאלתו, שמע את הרבי אומר בקול את הפסוק: "וכסף משנה קחו בידיכם", ובפנותו אל הגביר הוסיף הרבי ואמר: "מדוע באתם אלי לשאול ביאור בדברי הרמב"ם, הרי על הרמב"ם ישנו פירוש בשם 'כסף משנה', הביטו בפירוש זה, ויתבארו לכם דברי הרמב"ם!". וישתומם הגביר למראה עיניו ולשמע אוזניו.

מעשה באשה שילדה כמה וכמה ילדים וכולם ל"ע מתו בינקותם. ובעירם הייתה עוד אישה חשוכת בנים ל"ע, והחליטו שתיהן לנסוע אל הצדיק מווילדניק, ששמעו כפוקד עקרות הגיע עד למקומן. בעיצומו של החורף הקשה נסעו בעגלת שלג עד לאוקראינה הרחוקה. ואחר רוב הרפתקאות הגיעו אל רבינו. לאשה הראשונה אמר הרבי בזה הלשון: "את תלדי בת, וקראי לה פרל גוטא כשם אמי ע"ה, והיא תחיה עד מאה ועשרים!". ואילו לאשה השנייה חשוכת הבנים פנה הרבי ואמר לה בהראותו על כף ידו: "כאשר יצמחו כאן שערות, תלדי את בנים! אסור היה לך להטביע במים את החתולה וגוריה!".

איש אחד בא פעם ממרחק רב לוויילדניק והתלונן בפני הרבי, כי כל שמונת ילדיו מתו עליו, ולא נותר לו אחד מהם. אמר לו הרבי: "מדוע אתה מסרק את שערך ביום השבת קודש? בשעת הסירוק תולש אתה שערות מראשך, ולכן תלשו ממך את כל בניך!". הודה האיש על חטאו ונתן לו הרבי סדר תשובה על כך, למען יישאר לו זכר ויחיה לו בן.

הרב חיים כריר מצליח מאזוז צ"ל הי"ד - נולד בשנת ה'תרע"ב (1912) בג'רבה (תוניס) והיה בן יחיד להוריו. עוד בצעירותו הגה בתורה יומם ולילה וניכר בחריפותו ובפיקחותו. בהיותו כבן 11 החל ללמוד בישיבת ר' רחמים חי חויתה הכהן. בהגיעו לגיל 16 שנים כבר הספיק לכתוב שו"ת באריכות רבה. הוסמך לדיינות והתמנה כדיין בבית-הדין בג'רבה. בהיותו כבן 18 שנים בלבד נשלח ע"י רבו לתוניס להרביץ תורה בישיבת 'חברת התלמוד'. בשנת ה'תש"ז (1946) נבחר לחבר ועד בית הדין וטיפול בנושא גיטין. מתוך כשש מאות זוגות שעמדו להתגרש הצליח לפשר בין שלושת רבעי הזוגות ולהשכין שלום ביניהם! ענוותן מופלא. מעולם לא פסק פסק דין בעל פה, אפילו שהיה ברור לו, אלא היה פותח ספר ועונה. לפרנסתו עבד כשען ומאוחר יותר כמתווך, בשעות בודדות ביום, כשאת יתר השעות הוא מקדיש להרבצת התורה ולעמלה.

בשנת ה'תשכ"ג (1963) פתח את ישיבת 'כסא רחמים' ע"ש רבו הגאון ר' רחמים חי חויתה הכהן צ"ל וע"ש סבו ר' רחמים מאזוז. הקפיד שתלמידיו לא ילמדו לימודי חול רק לאחר שימלאו את כריסם בש"ס ופוסקים. בראשית ימיה, הישיבה סבלה מעוני ומחסור. רבינו לימד כשתלמודו מונח על מכונת תפירה, עד שאחד מבני הקהילה תרם שולחן. לאחר פטירתו הועברה הישיבה מתוניס לארץ הקודש. נורה מספר פעמים בידי בן-עוולה מוסלמי אחר תפילת שחרית, כשהוא מעוטר בטלית ותפילין בצאתו מבית"כ ברח' לה-פרוטסטאן בתוניס, ובדרך לבית הרפואה נפטר מפצעיו. נפטר ב-כ"א טבת ה'תשל"א (1971). בהתחלה נקבר בתוניס, ולאחר יותר מחודש הועבר בהשתדלות בניו לעיר הקודש ירושלים ומנוחתו בהר הזיתים. למרות שעברו 43 ימים מזמן הרצח ולמרות שלא קיבל שום טיפול, לא היה שום ריח סירחון כלל ועיקר, ויהי לנס ופלא. חי כ-59 שנים. על שמו נקראו רחובות בערים בית-שן ובני ברק.

אביו: ר' רפאל מאזוז. **אמו:** מרת רחל (בת הצדיק ר' מרדכי סעדון). **אשתו:** מרת כ'מסאנה (בת דודו ר' מנחם מאזוז). **מרבותיו:** הגאון ר' רחמים חויתה הכהן. **בניו:** הגה"צ ר' מאיר, ר' יוסף צמח, ר' רחמים. **חתנו:** ר' יצחק ברדא. **מתלמידיו:** ר' יצחק בוחניר, ר' פראג'י וזאן, בנו, ר' מאיר, חתנו, ר' יצחק ברדא ועוד. **מספריו:** ישו"ת איש מצליח. **ספרים שנכתבו על רבינו:** **הפטיש החזק** - תולדות חייו של רבינו.

להלן סיפורים, שנערכו מתוך 'הפטיש החזק' - רבינו לפרנסתו עבד כמתווך. בחודש הראשון לעבודתו, הקדיש את רוב שעות היום לענייני התייוך ואת שעות הלילה הקדיש ללימוד תורה. והנה, בסוף החודש מצא, כי הרוויח ארבעים אלף פראנק! "ישבתי על שולחני", סיפר לאחר שנים לילדיו ותלמידיו, "ונדהמתי לראות את סכומי הרווח שהיו פי עשרים מהמשכורת, שהייתי מקבל! ואז הרגשתי, איך אהבת התורה, שהייתה חקוקה בעצמותי במשך כ-25 שנים רצופות, נחלשת ומתפוגגת קמעא, ואת מקומה כובשת תאוות הממון. באותו הרגע כאב עצום מילא את ישותי, חשתי, כי אם לא אעצור את העגלה עכשיו, היא תחל לצבור תאוצה ולנוע במהירות רבה, עד כי לא ניתן יהיה כבר לעצור אותה. מיד קיבלתי על עצמי באותם רגעים לעבוד אך ורק שלוש שעות בלבד ביום, מעשר עד אחת, וכל שאר היום יהיה מוקדש ללימוד התורה הקדושה בלבד!"

עוד בהיותו נער צעיר לימים, המתכתב עם גאוני עולם. אחד מאדירי התורה, שאיתם היה בקשרי מכתבים, היה הגאון הנודע, המקובל האלוף רבי עובדיה הדאיה צ"ל ראש ישיבת 'בית א-ל' ומח"ס שו"ת ישכיל עבדי. הפעם הראשונה בה התכתב עמו הייתה בשנת ה'תרפ"ח, בעודו נער בגיל 16 שנים בלבד. רבי מצליח שלח את מכתבו, ובו שאלה ותשובה הלכתית מעניינת בעניין: האם מותר ללמוד לכתוב כתב לועזי וחשבונות בבית הכנסת?! וציפה במתח לתשובתו של הגאון.

האיגרת ממדינת הים הגיעה לייעדה. בידו של רבי עובדיה נחה מעטפה מהאי ג'רבה שברום תוניסיה. ראש ישיבת 'בית א-ל' שקע בקריאת השאלה והתשובה. ניכר היה במכתב הארוך, כי שונה הוא משאר המכתבים. רבי עובדיה שָׁלַח ללמוד היה בקבלת מכתבים מכל תפוצות העולם, הפתע הפעם מתוכן המאמר שנשלח. מנוסח האיגרת ניכר היה, שהכותב מוכיח בקיאות עצומה במרחבי הש"ס והפוסקים, והראה על ידע וגאונות מדהימה. גם הלשון הייתה בהירה וצחה בסדר מופתי. והכתב - נאה להפליא. רבי עובדיה הוסיף לעיין בהשתאות בכתב היד, ולא הפסיק להתפעל מהניתוח האומנותי של הכותב בבבכי הסוגיא, ומפירוק הבעיה לנתחיה בצורה מפליאה.

כשעבר על הדברים, ברור היה לו כי לפניו איגרת מאת איש זקן מזקני ארץ, מגדולי חכמי ג'רבה, אם לא הגדול שבהם. מיד מיהר לשגר תשובה ארוכה ומפורטת אל כבוד הגאון ר' מצליח מאזוז. הרב הנזכר הרחיב בדברי הפוסקים ראשונים ואחרונים. זמן רב ארכה לרבי עובדיה כתיבת התשובה. טרם שלשל את המעטפה לייעדה, עלה בדעתו רעיון נפלא, הן כותב המכתב מן הסתם מגדולי העיר ג'רבה. לכן הוסיף דף קטן: "אבקש מכבוד מעלתו לערוך מגבית כספית דחופה מאנשי קהילתו בתוניס, לטובת ישיבת המקובלים בית א-ל השרויה במצב קשה...". את התגובה המפתיעה למכתב הקצר הזה, לא ציפה רבי עובדיה לקבל באופן מיד, אך היא נשלחה כצבי והדהימה אותו בתוכנה: "לא אוכל לערוך מגבית, כי נער אנכי, עודני בחור ויושב בישיבה, ואין דרכי לצאת ולבוא בין בני אדם..."

המקובל האדמו"ר הרב שלום בר חנין המכונה ה'בבא חניני' זצ"ל- נולד בערך בין השנים ה'תרי"ח-ה'תר"כ (1858-1860) בחבל הכפרים שבהרי האטלס. שם משפחתו במקור היה בן-דוד אוחיון. צאצא של הראב"ד (הגאון ר' אברהם בן דוד הספרדי, בעל ההשגות על הרמב"ם). בצעירותו שימש תלמידי חכמים במאראכש ובקאזאבלאנקה. שם עלה והתעלה בתורה הקדושה וביראת שמיים טהורה. כתב פסקי דין רבים כשהיה משמש בקודש כראב"ד העיר נטיפה וחבל הווארז'אז'א. לאחר נישואיו נולדו להם ילדים. באותה התקופה פרצה מגיפה וחלק מילדי רבינו נפטרו בגיל צעיר. כשהיה בן שבע-עשרה שנים בלבד התמנה לשמש כרב של העיירה אסקורה שבחבל הרי האטלס. באותם מקומות היו ליסטים מזיקים. רבינו שהיה מלומד ובקיא בשמות הקודש נאלץ להשתמש בהם כדי להגן על התושבים. רבינו התמנה בהמשך לשמש כמרא דאתרא בעיירה הגדולה נטיפה, חבל הווארז'אז'א שבמרוקו. במקומות אלו שרר עוני עצום והחיים שם היו במסירות נפש ממש.

במקרים סבוכים מאוד כשרבינו היה צריך בי"ד גדול, היה נודד למרחקים ע"ג חמורים ובמסירות נפש היה מגיע לעיירות מאראכש וקאזאבלאנקה כדי לעשות 'בית דין חשוב' עם גדולי חכמי מרוקו ושיפסקו יחד איתו. רבינו היה מייעץ, מרפא, מוהל, שוחט, מרביץ תורה ברבים ואב בית דין. שימש את בני הקהילה בכל המישורים. רבים פנו אליו ונושעו. עקרות רבות זכו להיפקד. הוציא דיבוקים מאנשים. היה זועק בבכיות על חורבן בית-המקדש וגלות השכינה. מדי זמן צם תעניות הפסקה (שישה ימים רצופים. ממוצ"ש עד לקידוש של יום שישי לאחר מכן) בימי השובבי"ם ובשאר ימות השנה. הקים את ביה"כ וביהמ"ד ללימודי התורה 'לסלא אל כבירא' יחד עם חבריו הקדושים. הקים ת"ת לתשב"ר. למד קבלה עם חברותו בהצנע. **מלומד בניסים. זכה לגילוי אליהו הנביא. פעל ישועות בתפילותיו ובקמיעותיו. ענוותן מופלא.** נפטר ב-כ"ב טבת ה'תרצ"ז (1938) כשהיה כבן 80 שנה לערך. בהתחלה ציונו היה באוהל בחדר גדול בסמוך להגה"ק ר' יוסף באג'איו בנטיפה. בשנת ה'תש"ס (2000) גופו הטהור הועבר לבית-העלמין שבשדרות.

אביו: ר' יצחק. **אימו:** מרת עליה. **נשותיו:** מרת איז'ה (אלכבירה- זיווג ראשון), מרת איז'ה (אלזירה- זיווג שני. מיוחסת לרבינו הרי"ף אלפסי בעל פירוש על הגמרא. זכה להעמיד ממנה שמונה בנות וכן). **בניו:** ר' מאיר ור' יצחק יעיש (מאשתו הראשונה), ר' יהודה (מאשתו השניה). **בנותיו:** מרת תמו אלכבירה (מאשתו הראשונה), מרת תמו אלזירה (מאשתו השניה), מרת חנינה לבית הלוי, מרת זהרה לבית אוחנונה, מרת רחל לבית אסולין, מרת שרה לבית אבירג'ל, מרת חביבה, מרת טיטי לבית אלבאז, מרת עליה לבית אוחיון, מרת מארי מרים לבית (סמיה) סביר.

מחתניו: ר' דוד הלוי (בבא יידן), ר' ניסים אסולין ועוד. יבדל"א הגאון הגדול ר' רמי גבריאלי (מח"ס שו"ת מפת השולחן ד"כ ועוד, חתן בתו מארי מרים סביר). **מתלמידיו:** ר' דוד הלוי (בבא יידן), ר' ניסים אסולין, ר' ראובן אסולין ועוד רבים מהם נהיו ת"ח. **חברותא:** הרב הראשי למרוקו הגאון הגדול רבי רפאל אנקאוה (המלאך רפאל, מח"ס שו"ת פעמון ורימון, תועפות ראם וכו'), המקובל רבי משה חליווה (מח"ס פני-חמה), המקובל רבי יוסף אלקובי, המקובל רבי פנחס הכהן אזוג, הרב הראשי וראב"ד לעיר קאזאבלאנקה הגאון הגדול רבינו משה חי אליקים. **מספריו:** **ישו"ת ברית שלום** (רבינו כנראה לא רצה להתפרסם מפני ענוותנותו ורצה שיוציאו את כתב היד אחרי פטירתו. כתב היד נעלם ורק שרידים מועטים נמצאו).

חזון נדיר אשר ראו אצל רבינו הוא שהיה זוכה לגילוי אליהו הנביא זל"ט. פעם אחת הרבנית מרת עישה בת זוהרה רצתה להיכנס לחדר. לפתע היא ראתה בפתח החדר אור מיוחד כעין אש. היא ראתה את רבינו בחדר יושב ולומד עם אדם נוסף שאותו לא הכירה. הרבנית נחרדה למראה זה. היא התפללה כיצד יתכן שאדם זר נכנס לביתה והיא לא הרגישה בדבר? בכל זאת היא לא רצתה להפריע לרבינו בלימודו ולשאול אותו לפשר הדבר. אחרי שרבינו יצא מחדרו, הרבנית ניגשה אליו ושאלה אותו לגבי האור שהיא ראתה וכן מי היה האיש הנוסף שנכנס לחדר. רבינו השיב לה: "אשריך שזכית לראות את מי שנאמר עליו: 'אשרי מי שראה פניו בחלום', אבל אני מבקש ממך שלא תספרי על זאת כל ימי חיי לאף אדם".

נעלם יום אחד בנו של אחד מנכבדי המוסלמים שבכפרי הרי אטלס ולא נודעו עקבותיו. כל בני הכפר יצאו לחפש את הילד בכפר וגם בסביבות ההרים, אבל החיפושים לא העלו דבר. אביו של הילד שהיה מנכבדי הכפר האשים את היהודים ואיים עליהם שאם לא ימצאו את בנו, הוא יגרש את היהודים מהכפר. היהודים חששו מאוד מהגזירה. הם פנו לרבינו בצר להם. הרב ביקש שיקראו לאבא של הילד. כאשר האבא הגיע, רבינו הראה לו במראה את המקום המדויק של בנו. האבא הלך לאותו מקום ואכן מצא שם את בנו. המעשה התפרסם גם בקרב הגויים וגרם לקידוש ה'.

בשנת ה'תש"ס ביקשו להעלות את גופו הטהור לארץ ישראל. חלקם תלמידי חכמים מהארץ וחלקם ממרוקו. הם ניגשו בדחילו ורחימו, באימה רבה ובסילודין לקבר רבינו שהיה בעיירה נטיפה כדי לחפור מסביב לקברו בזהירות רבה ולהגיע לגופו הקדוש והטהור. הם התפללו לבוא עולם שלא תבוא חלילה מכשול או תקלה על ידם. בעדינות רבה תוך כדי בקשת מחילה הוציאו לאט את גופו הקדוש. את המעמד סיקרו גם צלמים וכתבים מהעיתונות והטלוויזיה אחרי שהשמועה הגיעה לאוזנם מרשויות משרדי הממשלה שיש אישור להוציא את גופו הקדוש כדי להעלותו לארץ הקודש. הם גילו כי למרות שעברו 62 שנים גופו היה נראה שלם. הסובבים התפעלו וצמרמורת עברה בגופם. הם סיפרו שאין להם יכולת להסביר את הפחד והחרדה מקדושת הצדיק רבינו זיע"א.

כל המידע התקבל מבנותיו ובנו חנינה וזהרה ורחל ור' יהודה ומארי מרים ונכדיו, ברוך דוד סביר סמיה הי"ו ויוחנן ציון סביר.

האדמו"ר רבי משה מרדכי בידרמן זצ"ל מלעלוב- נולד בין חומותיה של ירושלים העתיקה בחודש כסליו ה'תרס"ג (1902). עוד מנעוריו ניכר כעובד ה' מופלא. בצעירותו כבר ניכרו בו סימני קדושה וטהרה. למד בישיבה בקרקוב. בגיל 15, היה מקיץ בחצות הלילה, הולך להיטהר במקווה ומחיש צעדיו אל הכותל המערבי, שהיה סמוך כאמור למקום מגוריו, בכדי לערוך תיקון חצות. בגיל 17 הוסמך להוראה ע"י רבני ירושלים, אך הוא סירב להתהדר בכתרה של תורה, והסתיר את ידיעותיו הרבות, מפני הסביבה.

לאחר הסתלקות אביו בשנת ה'תר"צ (1929) מונה ע"י רוב חסידי לעלוב כאדמו"ר השישי בשושלת לעלוב, לעת זקנותו היה גם לאדמו"ר של פלג זקני חסידי קרלין (פינסק-קארלין). חייו היו רוויי ייסורים ומכאובים. בתחילה קבע את מושבו בתל אביב ולאחר שנים העביר את חצר החסידות לשיכון ה' בבני ברק. ענוותן. אלפים שחרו לפתחו ונושעו. בעל רוח הקודש. מקובל. מלומד בניסים. התפרסם כפועל ישועות. נפטר ב- כ"ד טבת ה'תשמ"ז (1987). חי כ-84 שנים. ציונו בהר-הזיתים, לצד אביו.

סבא: אדמו"ר רבי דוד צבי שלמה (ר' דוד'ל, מצד אביו). **אביו:** אדמו"ר רבי שמעון נתן נטע. **אמו:** מרת חנה רייצא. **אשתו:** מרת עטיל (אחותו החורגת מאשת אביו בזיווג שני מרת פייגא רבקה). **בניו:** אדמו"ר רבי אברהם שלמה (בירושלים), אדמו"ר רבי אלטר אלעזר מנחם (בבני ברק), אדמו"ר רבי ישכר דוב (אדמו"ר מלעלוב-פיעטרקוב ובית מדרשו בירושלים), אדמו"ר רבי פינחס יצחק (אדמו"ר מלעלוב-ניקלשבורג ובית מדרשו בירושלים), אדמו"ר רבי שמעון נתן נטע (בבית מדרש אביו בשיכון ה' בני-ברק), ר' דוד צבי ישראל ור' שמואל שמעלקא (שניהם סירבו לכהן באדמו"רות). **חתניו:** האדמו"ר ר' יעקב אשר קאפף (האדמו"ר מבראנוביץ'-לעלוב), האדמו"ר ר' שמואל צבי רוזנפלד (האדמו"ר מלעלוב-קרלין, ובית מדרשו ברחוב מלאכי בבני ברק). **מספריו:** יברכת משה

○ יפר ר' אליעזר לאנדא נס גדול, שהתרחש עם בנו. הדבר היה, כששידך את בנו בחו"ל, ולפני החתונה קיבל החתן שיתוק ברגלו רח"ל, ולא יכול היה להלך על רגליו. נכנס ר' אליעזר לרבינו הקדוש ושאלו: האם יש לבטל השידוך כי רחמנות על בת ישראל, אך הרבי אמר לו לעשות את כל ההכנות הדרושות לחתונה, ולהדפיס הזמנות, הכל כמו שנהוג. כשעלה החתן למטוס לנסוע לחתונה, עדיין לא יכול היה להלך ברגליו והוצרכו להסיעו בעגלת נכים. והנה, כשהמטוס נחת, והחתן היה צריך לרדת מהמטוס קם על רגליו והתחיל להלך כאחד האדם, והחתונה התקיימה בעיתה, והחתונה התקיימה בעיתה ובזמנה והכל בא על מקומו בשלום.

בת"ת דערלוי למד ילד קטן, שלפתע החל לחוש בראשו כאבים חזקים והלכו עמו לרופאים ועשו לו צילומים, וראו, שיש לו גידול במוח רח"ל. וצויו הרופאים לעשות לו ניתוח מיד, מכיוון שמדובר בסכנת נפשות ממש. מאורע זה התרחש בתקופת חוליו של רבינו אז, והיה קשה להיכנס אליו, אך אחר השתדלויות הצליחו להתקבל אצלו ונכנסו אליו באמצע הלילה וציווה, כדרכו בקודש, לתת איזה סכום כסף לצדקה, והוסיף, שייקחו גוי וימכרו לו את הגידול, ואכן מצאו גוי, שהסכים לקבל את הכסף בעבור זה, וכעבור ימים אחדים הגיע הילד לת"ת, כשהוא בריא ושלם כאחד האדם ללא שום כאב.

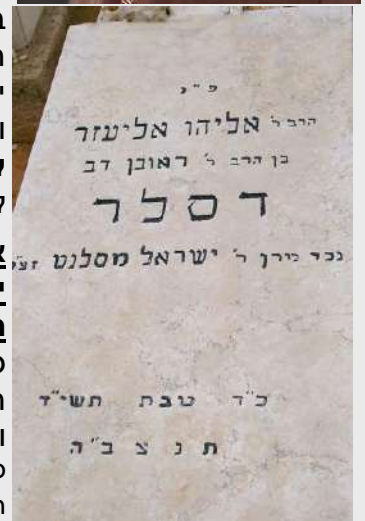
בתאריך ה' סיוון ה'תשמ"א (1981) בסיעתא-דשמיא הצליח חיל האוויר הישראלי להשמיד את הכור הגרעיני בעיראק, במבצע שנקרא "מבצע עופרה" או "מבצע תמוז". (מדובר בטיסה של שמונה מטוסים במרחק של כ-1,100 ק"מ מעל ערב הסעודית והפצצת הכור הגרעיני). ממשלת ישראל החליטה להפציץ את הכור הגרעיני זמן קצר לפני הפעלתו. רבים לא יודעים על הדרמה, שהתרחשה מאחורי הקלעים, למרות כל ההכנות המדוקדקות, ראש הממשלה דאז לא היה משוכנע עד הרגע האחרון, אם לבצע את הפעולה, הוא חשש מאד לגורל הטייסים, שהייתה סכנה גדולה מאד, שאיזה מטוס יופל בשטח אויב, וכן מתגובות העולם על הפעולה.

הפעולה תוכננה להתבצע בליל חג השבועות באותה שנה, ושעות ספורות לפני המבצע עדיין היו בליבו ספקות גדולים, האם לתת אישור למבצע או לא. מובן, שפעולה זו הייתה הסוד השמור ביותר במדינה, שרק מעטים המעורבים ישירות במבצע ידעו עליו. בערב חג השבועות פנה הרבי מלעלוב רבי משה מרדכי בידרמן לעוזרו האישי ושלח אותו להיפגש באופן דחוף עם יחיאל קדישאי, שהיה ראש לשכת ראש הממשלה, ומסר לו לומר את המילים הללו, "תמסור לראש-הממשלה, אל תחשוש מלעשות את המבצע, המבצע יצליח למעלה מהמשוער, ואף אחד לא ייפגע, לא המבצעים ולא מדינת ישראל, אני מבטיח ולוקח את העניין על אחריותי".

עוזרו של הרבי, אפילו שלא ידע במה מדובר, ביצע את שליחותו, ומסר את הדברים הללו כלשונם ליחיאל קדישאי, שנדהם כיצד הרבי, יודע על הדבר שהוא הסוד השמור ביותר במדינה, וכמובן מיהר למסור את הדברים לראש-הממשלה, שאישר את המבצע, שאכן הצליח למעלה מהמשוער.

ראש-הממשלה סיפר יותר מאוחר למקורביו, שאכן השליחות המופלאה של הרבי היא זו, ששכנעה אותו ונתנה לו את הביטחון לאשר את המבצע, הרבי מלעלוב אמר לחסידיו מיד לאחר שהופצץ הכור, "לקחתי על עצמי יותר מדי כדי שהעניין יצליח", ותוך פחות מיממה לקה הרבי באירוע מוחי.

באחת הפעמים שבהן התפלל רבינו ליד שריד מקדשינו הכותל המערבי. בעיצומה של תפילתו, התקדרו השמים בעבים והחל יורד גשם זלעפות. מיהרו לגונן עליו במטריה. הדי הרעמים והבזקי הברקים נשמעו ונראו. לאחר דקות ארוכות שכך הגשם והמטריה קופלה. דקות מספר לאחר מכן הצדיק סיים את תפילתו ופנה ללכת לדרכו. לפתע הבחין בשוליות של רגליו ותמה: מהיכן המים הגיעו?!

הרב אליהו אליעזר דסלר זצ"ל: נולד בהומל (רוסיה) בשנת תרנ"ב (1892). אביו היה סוחר עצים מצליח בהומל ותלמידו של אחד מחשובי תנועת המוסר (ר' שמחה זיסל זיו, "הסבא מקלם"), ואמו הייתה נכדתו של מוסד התנועה, רבי ישראל סלאנטר. עד גיל 13 למד מפי מורים פרטיים, ולאחר מכן למד בישיבת קלם עד גיל 30. שם למד מתוך מסירות נפש והתמדה רבה והצטיין בלימודיו. **כבר בגיל 17 ידע את כל הש"ס בעל-פה.**

באותו זמן, ביקש ר' שלמה אלישיב ללמדו את תורת הקבלה- אך הרב התחמק ומאוחר יותר הצטרע על כך כל ימיו. הוסמך לרבנות בידי דודו, ר' חיים עוזר גרודזינסקי, מחשובי רבני ליטא. לאחר המהפכה ברוסיה כאשר גברה ידם של הבולשיביקים ואבד עושר משפחת אביו, הציע לו ר' חיים לכהן כדיין בוילנה אולם הרב סירב והצטרף לאחיו בעסקיו בארה"ב. בשנת תרפ"ז (1927) עבר ללונדון (לאחר פטירת אמו החורגת נסע עם אביו לצורך טיפול רפואי של האב) שם כיהן כרב באיסט אנד ובדלסטון. **סייע בהקמת רשת של בתי חינוך וישיבות, שהידועה בהן היא הישיבה בגייטסהד.**

בשנת תש"ו (1946), לאחר הגיעו לארץ-ישראל, ר' יוסף כהנמן ביקש ממנו, לאחר פטירת המשגיח הקודם, ר' אבא גרוסברג לשמש במקומו. ור' אליהו התמנה למשגיח הרוחני של ישיבת פוניבז' בבני ברק. בשיחותיו מדגיש הרב את המוסר האיש, מידותיו של האדם ומתמודד עם שאלת "אמונת חכמים"- לאור הקטרוג שהתעורר בעקבות השואה. **נחשב לאחד מגדולי בעלי המוסר בשיטת קלם במאה העשרים.** נפטר במיתת נשיקה מהתקף לב ב-כ"ד טבת תשי"ד (1953). ציונו בבני-ברק. חי כ-62 שנים.

אביו: ר' ראובן דב. **אשתו:** מרת בלומה (נישא בשנת ה'תר"פ 1920 עם ניתו של ה'סבא מקלם'). **ילדיו:** ר' נחום זאב. **חתנו:** ר' אליהו יהושע גולדצהלר (חבר בית-המדרש העליון בספרינג וואלי). **רבותיו:** ר' צבי הירש ברוידא. ר' נחום זאב זיו, ר' ירוחם לוי ליבוביץ. **מתלמידיו:** ר' אריה כרמל, ר' חיים פרידלנדר (ממשיך דרכו), ר' אלטר האלפרן (ר"מ בישיבת 'תורת אמת' בלונדון), ר' סולימאן ב"ר דוד ששון. **מספריו:** **ימכתב מאליהו-** שיחות ומכתבים בענייני אמונה ומוסר (חמישה חלקים- לאחר פטירתו נערך באמצעות מספר תלמידיו בראשות ר' אריה כרמל ור' חיים פרידלנדר. הספר נחשב לאחד החיבורים החשובים ביותר במחשבת ישראל במאה ה-20 ותורגם לשפות רבות ומהדורות רבות יצאו).

מובא בספר 'אורח צדיקים' של ידידו ר' דניאל אלול המביא סיפור מופלא מ"עלינו לשבח" בו מסופר על הרה"ג דסלר אליהו, שעזב את אירופה לפני המלחמה ולא ידע מה עלה בגורל אשתו וילדיו. בתקופת המלחמה, כאשר לא ידע האם בני משפחתו בחיים או שמא גם הם נהרגו על קידוש ה'. אולם אהבתו לתורה הייתה כה עצומה ובערה בעצמותיו, כך שעובדה זו לא העיבה על רוחו ובנה הרב את מבצר התורה בגייטסהד, הקים סמינר לבנות, ובנה את כל היידישקייט באנגליה. וכל זה, כשהיה במצב של חוסר ידיעה מוחלט מה עלה בגורל משפחתו.

גם לאחר המלחמה עדיין לא הגיע לאוזניו במשך תקופה ארוכה כל בדל מידע על גורלם. ולמרות זאת, התאמץ לעבוד את קונו בשלמות והמשיך במלאכת הקודש שלו, על כל פרטיה ודקדוקיה. והנה, בהיותו פעם יושב ולומד עם בחור אחד, הגיע הדור ומוסר בידו מכתב, והמשגיח רואה את שמות בני משפחתו חרוטים על גב המעטפה, שחור על גבי לבן!!!

ליבו של הרב פעם מן הסתם בחוזקה רבה. הייתה זו הפעם הראשונה מאז פרוץ המלחמה שיש לו אפשרות לדעת מה עלה בגורל משפחתו. לב מי לא ירעד לפתוח מכתב שכזה? ובכל זאת, המשגיח אינו פוסק מלימודו, ומניח את המכתב בצידו של השולחן. וכל זאת למה? כדי לא להראות לבחור שישב ולמד איתו שיש דבר שחשוב ומהנה יותר מלימוד התורה.

בשלב מסוים חשש הגאון שלא יוכל לעמוד בניסיון ויפתח את המכתב באמצע הלימוד. מה עשה? קם ממקומו, והניח את המכתב על גבי מקום גבוה, כדי שלא יוכל לגשת לשם עד סוף הלימוד, ולא פתח את המכתב עד שסיים ללמוד עם הבחור.

עוד מובא על אחת מההנהגות המופלאות של הרב המלמד אותנו עד כמה עלינו לשמור על כבודו של הזולת: בביתו של הרב היה מונח בושם, והבחורים שנכנסו לבית לא ידעו לשם מה נזקק המשגיח לבושם. רק לאחר פטירתו גילו בני הבית את הסיבה לכך, מאחר ולעיתים היו שולחים את הכביסה למכבסה עם שליח, המשגיח לא רצה שהשליח ירגיש את ריח הזיעה העולה מן הבגדים- ולכן הורה להכניס בושם בתוך שק הכביסה, ורק לאחר מכן לתת אותו לידי השליח, וכל זאת כדי שלא לצער יהודי.

הגר"א שוועב סיפר על רבינו אליהו דסלר את הסיפור הבא: "בטרם פורסם על הנזק והסכנה העלולים להיגרם כתוצאה מהעישון, היה הרב, מנהלה הרוחני של ישיבת פוניבז' מעשן סיגריות. פעם אחת נכנסתי אליו, והיה זה באותו יום בו פורסם לראשונה על הסכנה. והמשגיח מקבלני כדרכו במאור פנים ואומר לי כדברים האלה: "אתה יודע שהפסקתי לעשן?".

לאחר מספר דקות נכנס תלמיד נוסף ושוב פונה אליו הרב דסלר ומודיע לו שהפסיק לעשן. וכך עשה לעשרות רבות של תלמידים שנכנסו במשך הימים הבאים כשהוא מודיע לכולם שהפסיק לעשן. והסיבה לכך פשוטה, כשאדם מודיע לכל כך הרבה אנשים שהפסיק לעשן, גם אם לאחר מכן יגבר עליו יצר- לא יהיה לו נעים לחזור 'לסורו', מאחר שהכל כבר יודעים שהפסיק. בכך הוא מכניס את עצמו ללחץ חברתי קשה ומאפשר לעצמו, גם בהרגלים קשים כמו עישון, להיגמל מזה.

האדמו"ר הרב שמואל בורנשטיין זצ"ל - נולד ב- ד' חשוון ה'תרט"ז (1856) בקוצק. על קריאת שמו מסופר כי אביו נכנס לחותנו הרה"ק מקוצק לשאול מה השם שיקרא לרך הנולד. חותנו התחיל לדבר איתו בדברי תורה, וזה נמשך זמן רב. מתוך כך שכח את מטרת בואו. כשיצא, נזכר, שלא שאל על קריאת השם וחזר על עקבותיו. הרבי הפטיר כלאחר יד ואמר: קרא אותו בשם, שיעלה על דעתך בשעת הברית, באותה שעה עלה על דעתו הפסוק: "וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל" (שמואל א' א, כ). כשהיה ילד רך בשנים התפרסם כעילוי. בעל תפיסה אדירה. בעל כישרונות עילאיים. התמדתו לא ידעה גבול. **גאון בנגלה ובנסתר.** הגאון האדיר ר' מאיר שמחה אבד"ק דווינסק (מח"ס 'אור שמח'), אמר על רבינו: "העולם יודע על גדלות ה'אבני נזר' בנגלה, ושל ה'שם משמואל' בנסתר. אבל הוא בנגלה עוד יותר גדול מאשר בנסתר". בתחילה פתח עסק לחנות יין, כיוון שלא רצה לעשות את התורה קרדום לחפור בה.

לאחר שנפטר אביו בשנת ה'תר"ע (1910) הוכתר ע"י החסידים לממלא מקום אביו כאדמו"ר. שימש כראש ישיבה בסוכטשוב. רבינו היה ידוע בתקיפותו וחריפות הנהגתו אולם לאחר שעלה על כיסאו- הפך לחלוטין את טבעו והנהיג כל איש לפי רוחו. עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה התיישב בלודז', ובשנת ה'תרע"ח (1918) עבר לזגריזש. נפטר ב-כ"ד טבת ה'תרפ"ו (1926) בעיירת הנופש אוטבוצק. חי כ-70 שנים. הובא לקבורה באוהל אביו בסוכטשוב, בעת הלוייתו הוכתר בנו הגדול ר' דוד לממלא מקומו.

אביו: האדמו"ר הגה"ק ר' אברהם בורנשטיין (בעל 'אבני נזר'). **מרבתי:** אביו, ר' אברהם. **נשותיו:** מרת יוטא לאה (בת הגה"ח ר' אליעזר ליפמאן מראדומסק. זיווג ראשון- נישא בשנת ה'תרל"ג 1873), בת הגאון ר' נתן נטע כהנא שפירא (רבה של קשינז' - מח"ס "שמן למאור"). **מילדי:** היו לו 21 ילדים, שכמעט כולם נספו בשואה: ר' דוד (ממשיך מקום רבינו באדמ"ורות), ר' משה, ר' חנוך הניך (שימש באדמ"ורות כממשיכו של אחיו ר' דוד), ר' אברהם, ר' נפתלי צבי, ר' אהרן ישראל, מרת דובריש, מרת שרה. **מספרי:** שם משמואל- על התורה ומועדים.

הרה"ג ר' נחום קרנבייטר סיפר: שמעתי מהגה"צ ר' יצחק הוברמן זצ"ל אב"ד רעננה, שהיה תלמיד אצל רבינו, וסיפר שלמד שם חבר, ולו נתן הרה"ק ה'שם משמואל' מעות שיסע לגור אל הרה"ק רבי אברהם מרדכי אלטר ה'אמרי אמת' זיע"א, ואמר לו: "שורש נשמתך הוא בגור", אבל לחברו רבינו לא נתן רשות לנסוע לגור. עוד סיפר הגאון ר' יצחק הוברמן על אביו של חברו, שהיה חסיד אחד של ה'אבני נזר' ולא נפקד בזרע של קיימא. חסיד זה היה מבקש ומתחנן אצל רבו שיברכהו שיזכה להיפקד. אך הגאון, מסיבות השמורות עימו, נמנע מלהעניק לו את ברכתו והיה דוחה אותו תמיד באומרו, שעכשיו אין לו זמן וכו'.

אותו חסיד חיפש שעת כושר, שבה יוכל לתפוס את רבו בעת שמחה, ואז יבקש ממנו שיברך אותו. שעה שכזו הזדמנה לפניו בשמחת תורה, כאשר ה'אבני נזר' היה בשיאה של השמחה בבית מדרשו ופניו להטו מרוב דבקות. החסיד ניגש אליו והודיע, שלא יעזוב את המקום עד שהרבי יברך אותו. כשראה ה'אבני נזר' כך, אמר לו: "האם רוצה אתה, שאברך אותך שיוולד לך בן שיהיה כומר?". החסיד שמע את דברי רבו ופניו חווירו כסיד. הוא הבין שרבו צופה ברוח קודשו את העתיד להיוולד ממנו, ואכן לא המשיך עוד לשטוח את בקשתו לזרע של קיימא בפני רבו.

כעבור תקופה מסוימת נפטר ה'אבני נזר', ורבינו מילא את מקומו. רבינו ידע את צערו של החסיד שזה שנים רבות שאין לו ילדים. פעם אחת בשמחת תורה, בעת התלהטות השמחה בבית המדרש, ניגש ה'שם משמואל' מעצמו אל החסיד ואמר לו: "**אני מברך אותך, שהשנה תיושעו, תיפקד בזרע של קיימא!**". לא די שהחסיד לא ענה אמן על ברכתו של הרבי, אלא שהתחוויר פניו והוא כמעט התעלף... ראה זאת ה'שם משמואל' והבין, שיש דברים בגו. ולכן שאל את החסיד, מדוע לא ענה אמן ומדוע חוויר פניו. לא כיחד החסיד וסיפר כל מה שעבר עליו עם אביו, ה'אבני נזר', ואמר, שלאחר שאביו רמז, שבנו העתיד להיוולד יהיה כומר, לכן נמנע מלבקש ברכה. רבינו שמע את הדברים, הרהר בינו לבין עצמו, ואחר כך פנה לחסיד ואמר לו: "ואף על פי כן, רוצה אני לברכך, ועכשיו תענה אמן!" ברכו שיזכה להיושע, והחסיד ענה אמן ביקוד נפש.

חמישה ילדים נולדו לאותו חסיד. ארבעה מהם נרצחו בתקופת השואה הי"ד וקידשו שם שמיים. הבן החמישי, שהיה הבכור, **הצליח לשרוד את השואה ולצאת ממנה בשלום על ידי שהתחפש ל... כומר.** שכן הוא זכר את מה שאמר אודותיו ה'אבני נזר'. בחור זה היה כשרוני במיוחד, שלט במספר שפות, וכך יכול היה להתחפש לכומר ולעבור את אימי המלחמה בשלום. לאחר מכן אף עלה לארץ ישראל. הוא זכה להקים דור של בנים תלמידי חכמים ויראי שמיים, ההולכים בדרכי אבותיהם ומקדשים שם שמיים בכל הליכותיהם.

בנוסף הראה הגה"צ מרעננה 'חידושי תורה' שכתב לו אותו בחור **והסביר, שהצדיקים ממתיקים מר במר, שהפך העניין של שמד לבגדי כומר, וע"י זה ניצל ממוות לחיים.** ראינו שהצדיק, בכוחו הגדול, מסוגל להמתיק דינים! על הבן נגזר, שיהיה כומר, אבל מי אומר שצריך להיות כומר ממש? בכוח הברכה הצליח להמיר את הגזרה, ולגרום שהבן 'יצא ידי חובה' בתחפושת בלבד... ובכך אף ניצלו חייו. (מעובד מתוך 'עלינו לשבח')

הרב מסעוד אשר סאסי זצ"ל הידוע כ'צדיק מהרצליה' נולד בעיר עמרוס שבבלב בשנת ה'תר"צ (1930). כבר בילדותו ניבאו לו עתיד מזהיר, ואמו אף זכתה לגילויים מסעירים שחזו את עתידו. האם סיפרה, שכאשר היה בנה בן 15, חלמה ששישה מלאכים לבושי לבן יורדים מסולם ומברכים את הנער. היא סיפרה את החלום לבנה ואמרה: "דע לך שבזרע עולם בירך אותך וכאשר תגדל תברך את עם ישראל". בעודו כבן שבע עשרה, חשקה נפשו לעלות לארץ. בנחישות ובמסירות עשה את הדרך בגפו, בהשאירו בגולה את משפחתו הענפה. עליתו הייתה רצופה בתלאות רבות.

לאחר נישואיו, נהג לשבת בביה"כ רוב שעות היום. בשעה שתיים לפנות בוקר התחיל את סדר יומו. בשעה ארבע לפנות בוקר, הלך לביה"כ, שם נהג להדליק נרות שמן בחדר ההדלקה. לאחר מכן אמר פרקי תהילים בהשתפכות הלב. עם בוא הציבור לתפילת שחרית, מיהר להכין קפה ותה. את האנשים שקמו עכשיו קיבל במאור פנים, בלי לספר שהוא כבר בעיצומו של יום. אחר תפילת שחרית נסע באוטובוס למקום עבודתו בפתח תקווה, כאשר כל הדרך המשיך לקרוא "מעמדות". גם בעבודה הייתה מציאות הבורא לנגד עיניו. **ענוותן מופלא. בעל רוח-הקודש. מלומד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו. חילק את כל הונו לצדקה. הסתיר את מעשיו מעיני כל.** קיבל על עצמו ייסורים למען הכלל. הרבה בצדקות ובמעשי חסד שהתגלו רק לאחר פטירתו. נפטר ב-כ"ד טבת ה'תשס"ט (2009). חי כ-78 שנים. ציונו בהרצליה.

אביו: ר' ידידיה. **אמו:** מרת כיריה. **אשתו:** מרת דינה. **ילדיו:** ר' דוד, ר' משה, ר' מרדכי. **מרבתי:** ר' דוד סאסי. **ספר אודותיו:** **יחכם סאסי- הצדיק מהרצליה.**

אחד מבניו של חכם סאסי עבד בחברה שפיתחה כרטיס תקשורת משוכלל, וחברת אריקסון משוודיה רכשה את המוצר. מנהלי החברה השוודית האיצו במנהלי החברה הישראלית לשגר אליהם מהנדס בכיר, כדי שיפתור בעיה מסוימת בכרטיס התקשורת. התפקיד הוטל על בנו של רבינו והוא הגיע לאביו ביום שישי כדי לקבל ברכת פרדה לקראת הטיסה. חכם סאסי ביקש ממנו לגשת לחדר ההדלקה ולקחת משם נייר כסף של הנרות שהודלקו לכבוד נשמות הצדיקים.

למרות שהבן לא הבין לשם מה, בכל זאת עשה את רצון אביו והניח את נייר הכסף במזוודה. בהגיעו לשוודיה הצטרף לצוות של שישה מהנדסים שוודיים בכירים שניסו בדרכים שונות לפתור את בעיית הקרינה מהכרטיס. הם עבדו במעבדה במשך שלושה ימים- אך ללא תוצאות. קרינה גבוהה פרצה מהכרטיס, והשוודים התריעו שאם הבעיה לא תיפתר לשביעות רצונם- הם יבטלו את העסקה שנאמדה במיליוני דולרים.

מנהלי החברה בישראל נלחצו מהאיום השוודי, והודיעו לבנו של רבינו שהם קוצבים לו ארכה של חצי יום בלבד למצוא בעצמו פתרון לבעיה. לאחר שהם מיצו את כל האפשרויות ההנדסיות, שהיו ברשותם. חייג הבן לאביו וסיפר לו את כל השתלשלות המאורעות. "מה אעשה, הם נתנו לי רק שעות בודדות למצא פתרון?". חכם סאסי השיב: "בני, אתה לא בכיוון הנכון. קח את נייר הכסף של הנרות, הנח אותו בצדו השני של הכרטיס, תכסה את כל האזור והקרינה תעלם!".

הבן, מהנדס בכיר בזכות עצמו, לא הבין כיצד נייר כסף של נרות יכול לפתור את בעיית הקרינה. ולכן שאל שוב את אביו מה לעשות. האב חזר בסבלנות על דבריו. הבן נטל את נייר הכסף והניחו על אחד מרכיבי הכרטיס והקרינה ירדה למינימום. צוות המהנדסים שעבדו עימו מחאו לו כפיים סוערות. הם התעניינו לדעת, מה עשה ועם מי שוחח בטלפון. השיב הבן: "דיברתי עם אבי מישראל". "מי הוא אביך, האם גם הוא מהנדס בכיר?". הבן חייך. "אבי הינו יהודי, שקורא תהילים ומתפלל לבורא העולם". המהנדסים הגויים לא יכלו להבין כיצד יהודי פשוט היושב בישראל פותר בעיה סבוכה בשוודיה.

אחת מבאי ביתו של רבינו נכנסה אליו, והרב אמר לה מיד 'מזל טוב'. האשה סברה לתומה, שהרב מברכה לרגל נישואי אחותה. חלף שבוע ימים ושוב כשנכנסה לחכם סאסי אמר לה 'מזל טוב'. היא אמרה 'תודה' ושאלה: "מניין יודע הרב על חתונת אחותי?". "ברכת המזל טוב מכוונת אליך ולא לאחותך, אם ירצה ה' בקרוב תזכי לפרי בטן" השיב רבינו.

כעבור שבוע ראתה האישה בחלומה שחכם סאסי אומר לה "בעוד תשעה ימים" וחוזר על כך שוב. החלום היה תמוה בעיניה אבל בחלוף תשעה ימים התבשרה בבשורה המשמחת שנפקדה בפרי בטן. במהלך חודשי העיבור הרב להתפלל להצלחתה, ובהיותה בחדש השמיני ילדה תאומות בריאות.

יהודי המשתתף בקביעות במפעל התהילים בלילות שישי, סיפר לרבינו, שאשתו מתלוננת על כאבי בטן חזקים ומבקשת את ברכתו של הצדיק. הושיט רבינו דף חלק ואמר: "תיכנס לחדר ההדלקה ותטבול את הנייר בקערת השמן, שהודלקה לכבוד נשמת רבינו הרמב"ם- הרופא הגדול. את הדף הטבול בשמן הקדוש תשמור בשקית. בביתך תיצוק עליו שמן נוסף, וזוגתך תמרח מהשמן על האיזור שכואב לה". היהודי עשה כהוראת רבינו, ומיד פסקו הכאבים כלא היו. **(הסיפורים מעובדים מתוך הספר - חכם סאסי הצדיק מהרצליה)**

האדמו"ר הרב יוסף רבינוביץ (יונגרלייב) מיאמפולה זצ"ל – נולד בשנת ה'תק"י (1750) בערך באוקראינה לאחר ברכתו של הבעש"ט הקדוש. נקרא על שם סבו הגדול הרה"ק רבי יוסף ספארודליר. מטל נעוריו נמשך לתורה ולחסידות. כבר בגיל צעיר ביותר חיפש אחר התקדשות והטהרות מדרגה אחר מדרגה. היה חסיד וקדוש, צדיק יסוד עולם. בן בכור מחמישה בנים קדושים, שהניח אביו הקדוש ושהאירו לכל העולם. זכה להיות אצל הבעל שם-טוב הקדוש שהעיד עליו כי **"מעולם לא טעם חטא מימיו"**. נודע כרבי יוסף לימא וכן כאיש האמת (כיוון שהיה דובר אמת בלבבו ובפיו). קדושה נראתה על פניו. גאון אדיר בנגלה ובנסתר.

רבים נסעו אליו כדי לשוחח עימו בלימוד. גם הלמדנים החריפים שהיו רחוקים מחסידות התפעלו מהיקף ידיעותיו ועומק שכלו. בשנת ה'תקמ"ו (1786) לאחר פטירת אביו החל לשמש כאדמו"ר. בכח תפילותיו הרקיע שחקים והרעיד ארץ ושמיים. חסידיו העידו כי כשהיה מתפלל היה מתלהב ביותר ובכה לפרקים והזיע מעל גדר אנושי. גבאי ביהמ"ד שמר את מפת השולחן של רבינו שהיתה ספוגה בדמעותיו. דבר פלא היה שבמשך שנים רבות לאחר הסתלקותו המפה נראתה עדיין ספוגה בדמעותיו. נפטר ב-כ"ד טבת ה'תקע"ב (1812). חי כ-62 שנים. ציונו ביאמפולה באוהל בו קבור אביו, המגיד הקדוש. שלושת בניו שימשו כאדמו"רים.

סבא (מצד אביו): האדמו"ר ר' יצחק מדראהביטש (היה לו גילוי אליהו בהיקף שלוש פעמים בכל שבוע). **אביו:** האדמו"ר ר' יחיאל מיכל מזלוטשוב (תלמיד מובהק לבעל שם-טוב הקדוש). **אימו:** מרת מרים (בת ר' מאיר פופריש). **אשתו:** בת ר' מנחם מאהן מויטקוב. **מרבנותיו:** אביו, האדמו"ר ר' יחיאל מיכל מזלוטשוב, תלמיד של הבעל שם-טוב הקדוש. **ילדיו:** האדמו"ר ר' ישראל (האדמו"ר מטושה), חתן של ר' אהרון מקיפין), האדמו"ר ר' חיים (האדמו"ר מסאטנוב, חתן דודו רבי דוד מסטעפין), האדמו"ר ר' יצחק (האדמו"ר מקאליס, חתן וממלא מקום של האדמו"ר ר' ברוך ממז'בוז'), מרת מרים, מרת יענטה. אחת מבנותיו נישאה לר' אליקים געציל, בן ר' ליבר הגדול מברדיצ'ב. **מספריו:** **יברכת יוסף** – תולדותיו, אמרותיו ושיחותיו **יתורת המגיד מזלוטשוב** – מתורותיו.

פעם אחת, כשהיה על שולחנו הקדוש עם מספר אנשים, הובא לפניו מכתב חתום. רבינו פתח את המכתב, קרא ולאחר מכן אמר למסובים: "הרה"ק ר' משה לייב (ארבל'ך) מסאסוב שלח לי מכתב זה להחזיק לי טובה, עבור שהתפללתי עליו והתרפא מחוליו והצלתי את נפשו ממוות.

אבל אני לא עשיתי כלום ומחזיק לי טובה בחינם. אספר לכם את סיפור המעשה: לפני זמן מה שלחו לי מביתו מכתב עם פדיון נפש כדי שאתפלל עליו שיתרפא מחוליו. הלכתי למקווה לטבול ועשיתי מה שעשיתי. עליתי לעולם העליון. פגשתי שם את אבי זצ"ל. אבי שאל אותי: "יוסל'ה, מה אתה עושה כאן?". השבתי לו: "הרב ר' משה לייב מסאסוב חולה מאוד. באתי להתפלל ולהמליץ עליו שיחיה". אבי אמר לי: "בוא איתי". שנינו הלכנו להיכל הקדוש מבית דין של מעלה. אבי נכנס וקרב אליהם. אני נשארתי עומד בפנים אצל הפתח. הבית-דין של מעלה שאלו את אבי: "הרב מיכל, מה אתם צריכים, ומאיזו סיבה באתם לכאן?".

אבי השיב להם: "הנה בני יוסל'ה בא לכאן עבור הרב משה לייב מסאסוב שיתרפא מחוליו והלכתי עימו". בית-דין של מעלה אמרו לו: "ודאי היינו ממלאים את מבוקשו, אך מה נעשה כי אנחנו צריכים לו לכאן והוא נחוץ". אני שמעתי כל זה ואמרתי להם: "אבל הדור צריכים אותו עוד יותר מכם. לכן אני מבקש בעדו שיתרפא ויחיה". בית-דין של מעלה ענו: "אנחנו סומכים על הרב מיכל, ומה שיאמר - כך יהיה". אבי אמר להם: "אם בני אומר שהדור זקוק לו ביותר- גם אנחנו מסכימים שיהיה לו רפואה שלימה". וכן היה שהתרפא והבריא. אך אני לא פעלתי כלום. (סיפורי צדיקים)

יפר הרה"ק מרן מוהר"ש מזוועהיל: בימי כהונתו של המגיד מזלוטשוב בעיר יאמפולה הוריד את אחד השוחטים ממשרתו. כשרבינו מילא את מקום אביו ביאמפולה הוא החזיר את אותו שוחט למשרתו. המגיד הופיע אצלו בחלום ושאל אותו על כך. רבינו ענה לו: "אני מוכן למלא כל מוצא פיך בלי כל טעם, פרט לפסילת יהודי" (אדמו"ר מזוועהיל)

האדמו"ר ר' ברוך ממז'בוז' ישב פעם אחת בסעודה. מחותנו הרה"ק ר' אברהם דוב מחמלניק ישב מצדו האחד ומהצד השני ישב רבינו. לאחר מספר דקות נכנס אחד לבית. להפתעת הכל רבינו חירף וגידף אותו וציווה לאנשיו שיציאו אותו מחוץ לבית. ר' אברהם דב אמר לו: "מה יעשה עם הגמרא (ב"מ נט.) המלבין פני חבירו ברבים". רבינו מיד החזיר את פניו אליו ואמר: "מפני מה אינו מסיים את המאמר: 'אין לו חלק לעולם הבא?' דע לך, כאשר העשיר נכנס, ראיתי ששורה עליו דינים. בזה שבזיתי אותו ביטלתי אותם מעליו". (בוצינא דנהורא)

ר' ישראל אברהם (בן הרה"ק רבי זושא מהאניפולי) שאל פעם את רבינו: "זאת מניין לכם?" (כלומר כוח התפילה). רבינו ענה: "פעם נחלשתי מאוד ואבי הקדוש היה צריך לנסוע מביתו. קודם נסיעתו הזהיר אותנו מאוד שלא להשתדל כלום ברפואות. הגעתי עד שערי מוות וראיתי שדנים אותי בשמיים על תפילותי. אבי הקדוש הגיע לבית-דין של מעלה להמליץ עלי ואמר: 'וכי מניין בא כוחכם בתפילה? משום שטבלתם בנהר דינור. הטבילו גם אותו בנהר דינור ותראו שיתפלל כראוי', ואכן הטבילוני ולכן אני יודע להתפלל.

**אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה שהוא צילם או שקיבל
ממישהו ששהוא צילם ונתן לו את זכויות יוצרים
להשתמש בה ולא הוריד אותה מאתר באינטרנט, אנא
שלחו למייל**

PnineZadikim@gmail.com

**למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com**

**כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com**

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
רפואת יהודה אריה בן רחל ברכה- רפואת הנפש ורפואת הגוף
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים, נחת יהודי מכל יוצאי חלציו וכן בחינוך הילדים